VARNA

Colours of Life...

ST. JOSEPH'S ENGLISH MEDIUM SCHOOL

(Affiliated to C.B.S.E, New Delhi – No. 930629/06)

P.O. PUTHANANGADI, MALAPPURAM DT., PIN: 679321, KERALA, INDIA.

Ph: 04933 - 295230 , +91 8547 868230

E-mail: stjosephems@yahoo.com | Web: www.stjosephputhanangadi.in

OUR PATRONESS

IMMACULATE CONCEPTION

OUR PATRON

St. JOSEPH

The Congregation Of The Sons Of The Immaculate Conception (CFIC)

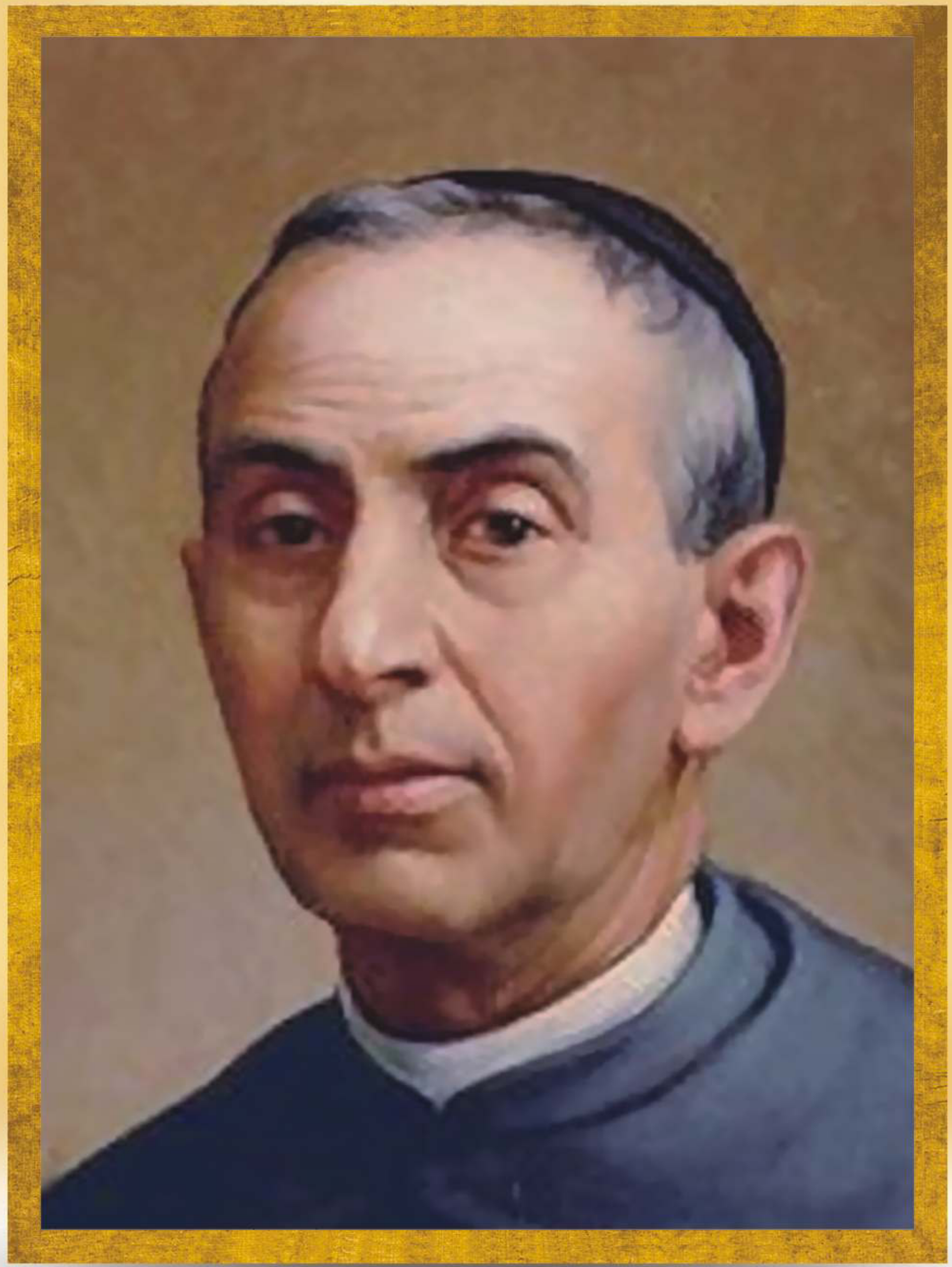

BLESSED LUIGI MARIA MONTI

CIFC - CONGREGAZIONE DEI FIGLI DELL' IMMACOLATA CONCEZIONE

SUPERIOR GENERALE

Rome 15 December 2024

Dear Principal, Staff, Students, Parents and Well-Wishers of St. Joseph's English Medium School, Puthanangadi,

As St. Joseph's School celebrates 21 vibrant years of illuminating minds and shaping futures, it is a moment of immense joy and gratitude. I am delighted to know that you are preparing this year's annual magazine with the title 'VARNA.' The theme 'Varna', meaning colors, beautifully reflects the diversity, creativity, and unity that have defined this institution's journey.

For over two decades, St. Joseph's has stood as a beacon of holistic education, fostering intellectual growth, moral values, and a commitment to service in its students. This milestone is a testament to the dedication of the teachers, staff, and all who have contributed to its success, as well as the trust and support of the wider community.

May this 'Varna' inspire everyone to continue spreading the light of knowledge and the colors of compassion and excellence. May God bless St. Joseph's to flourish further in its mission of empowering young minds and serving the community.

With prayerful wishes,

Fr. Benny Mekkatt, CFIC
Superior General

CURIA GENERALIZIA CONG. FIGLI IMM. CONCEZIONE - ROMA

Provisional House
Orest Bhavan, Muttambalam P.O
Kottayam-686 004, Kerala, India
Ph: 0481-2578747, Mob: +91 97312 60529
E.mail: vkochuparambil@yahoo.co.in
Website: www.cficindia.org

Congregation of the Sons of the Immaculate Conception (CFIC)

Dear Friends,

It gives me immense pleasure to pen down this message for "VARNA," the Annual Magazine of St. Joseph's English Medium School, Puthanangadi, for the academic year 2024-25. "VARNA" is more than just a publication; it is a mirror reflecting the vibrant spirit, talents, and aspirations of our school community. I encourage everyone to treasure this creative endeavor and draw inspiration from the achievements it showcases.

At the heart of our institution lies a team whose unwavering commitment continues to drive our success. I extend my sincere appreciation to Rev. Fr. Nannam Prem Kumar, our esteemed Principal, and Rev. Fr. Ajo Antony, our dedicated Administrator, for their visionary leadership. My heartfelt gratitude also goes to the teaching and non-teaching staff for their tireless efforts in shaping the minds and hearts of our students.

The students, the true pearls of our school, have made us proud through their relentless hard work and pursuit of excellence. Their achievements have brought honor to St. Joseph's and serve as a testament to the values and education we uphold.

I take great pride in congratulating the entire St. Joseph's family for receiving the prestigious FAP India State Academic Excellence Award in recognition of the quality education imparted here. Additionally, our students' exceptional performance in public examinations and their victory in securing the overall championship in the Malappuram Sahodaya District Athletic Meet of this year deserve special mention. These milestones reflect the culture of excellence we have cultivated together. I wholeheartedly appreciate the Magazine team for their collective effort in bringing out this magazine in such a beautiful way.

"VARNA," with its colorful pages and diverse content, is a celebration of the creativity and talent of our students. It showcases their writing skills, artistic abilities, and intellectual prowess. It is a platform for them to express themselves and share their thoughts with the world. May God's grace continue to guide us as we strive for greater heights.

With blessings and warm regards,

Fr. Varghese Kochuparambil CFIC
Provincial Superior

PROVINCIAL SUPERIOR
Congregation of the Sons of the
Immaculate Conception
Orest Bhavan, Muttambalam P.O.
Kottayam-686 004, Kerala, India.

CONGR. OF THE SONS OF THE IMMACULATE CONCEPTION
OREST BHAVAN
MUTTAMBALAM P.O.
KOTTAYAM - 4

OUR PRINCIPAL

Dear Students, Teachers, and Readers,

It gives me immense pleasure to be a part of **VARNA**, our school magazine, a platform that beautifully reflects the creativity, talent, and hard work of our school. **VARNA** is not just a collection of articles, poems, and stories; it is a celebration of shared ideas, aspirations, and dreams.

Let **VARNA** serve as a reminder that every journey, no matter how small, matters. It is in sharing our stories and learning from each other that we truly grow. Keep dreaming, keep creating, and keep striving for excellence.

I extend heartfelt appreciation to our students for their contributions, and our teachers for their guidance. Special note of appreciation to the editorial team, who worked tirelessly to bring **VARNA** to life.

Rev. Fr. Nannam Premkumar
B.Ph. (1st Rank), B.Sc., B.Th., B.Ed., M.Sc.

FROM SHADOWS TO VIBRANCE: THE COLOURS OF NELSON MANDELA'S JOURNEY

Sheza. V.p
VIII-B

In a small village in South Africa, young Nelson Mandela dreamed of a world where all people could live in harmony. However the landscapes of his childhood was painted in dark hues- poverty, segregation and injustice. As a boy, he learned to navigate these shadows, but deep with him burned a vibrant hope for a bright future. As Mandela grew, he became lawyer and a voice for the oppressed. His courage to challenge the apartheid regime came at a high cost. In 1962, he was arrested and his dreams seemed to fade into the darkness of a prison cell. Yet even in those black years on Rollen Island. Mandela cultivated the colours of resilience and determination. He spend 27 years behind bars, transforming his suffering into a powerful source of strength. During his imprisonment, Mandela often envisioned the world outside. He imagined the day when all South Africans, regardless of colour, would come together. His spirit remained unbroken, and he used his time to educate himself and inspire fellow in mates. He saw their potential, believing that together, they could paint on new future. In 1990 Mandela emerged from prison, greeted by a world transformed. He became a symbol of hope, his heart filled with vibrant colours of freedom and reconciliation rather than seeking revenge, he close the palette of forgiveness, knowing that healing was essential for united South Africa. His life became a masterpiece, illustrating that even from the darkest backgrounds, one can emerge and paint a word full of possibility.

As we reflect on Mandela's legacy, let us remember that we all have the power to choose our colours, to rise about adversity and to contribute to a brighter, more colourful world.

Hana Hussain
VII-A

Life

Life is like a person
With long walls and bars.
If I decide to walk ahead
I would see difficulties.
If I decide to stay
I would be stuck forever.
I had imagined, the door starring me
Like they had a story to narrate.
They told me stories of others
They were those who walked ahead.
Remember, they escaped the hard
Remember, they had survived the life.
If I have to survive
I should walk ahead.
I should find my own way
And open the doors of my dream.

Diza Fathima. K
1-B

My Garden

I have a garden
There are many flowers
Red Roses, Jasmine Lily, Marigold

I have a colourful Garden
There are many butterflies
in my garden

I have a little Garden
It is a beautiful garden

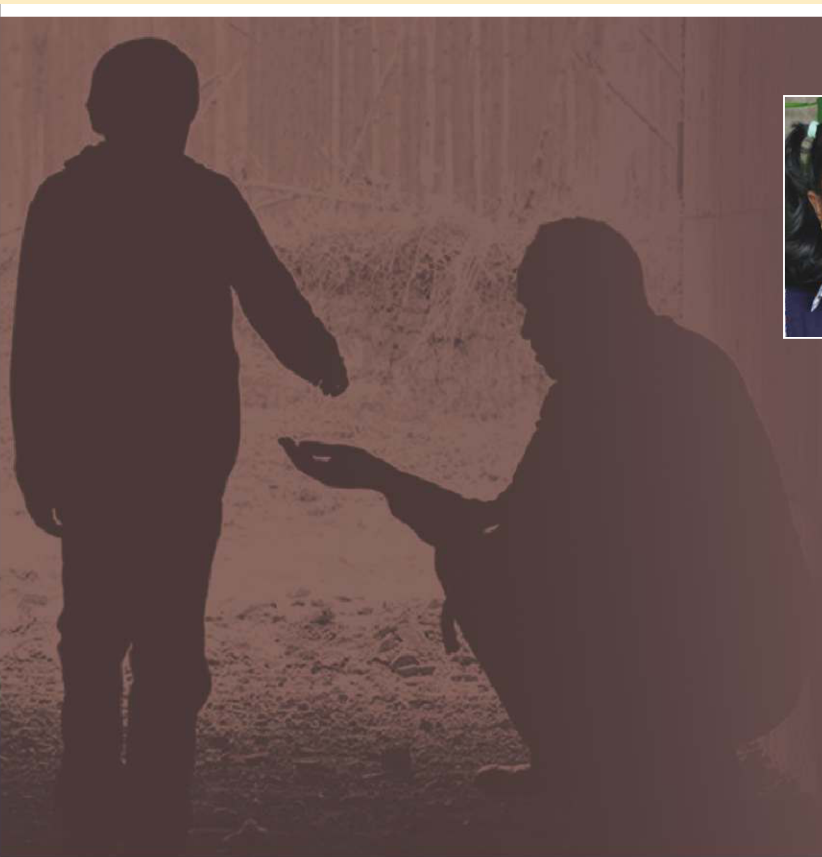

Dhanvi
1-B

A Poor MAN

One day a little boy walked out of his house. He saw a poor man lying down on the road side. The boy gave him some biscuits and water. He helped him to get up.

Moral: Help people in need.

Life's Kaleidoscope

Joanna Susan Jacob
1-B

Sky high above
Vast, Blue and White
Sun shines above
Vibrant, Bright and Yellow
Green grass under the sun
Colours dance, O what fun!

Red roses, a pretty hue
A love that's pure and true
Sunset, a beautiful sight
An orange fiery kiss at night
Twilight, as day turns night
Violet, O what sight!
A promise in the weeping skies
Violet, Blue and Green
A Dance in the light of hope
Yellow, Orange and Red
A Rainbow across the sky
Each hue tells a story
The colors of life, just like You !

DIGITAL FUTURE

"Change is that law of life and
Those look only to the fast or
Present or certain to miss the future"
-John F Kennedy

Sreenath. M
X-A

The rapid progression of technology is shaping a digital future that promises to redefine how we live, work and connect. As society depends on digital tools like artificial intelligence, the internet of things (IOT), the digital future holds great promise but also poses challenges. Society must also address issues like data privacy, cyber security and the ethical use of artificial intelligence.

Artificial intelligent (AI) has quickly become one of the most significant components of the digital future. AI driven solutions are revolutionizing health care, finance, education and the entertainment too. However the rise of AI also raises ethical and societal questions. Autonomous decision-making process pose risks to privacy and create concerns about accountability, especially in sensitive area like law enforcement and financial services. Thus policies and frameworks are needed to guide its ethical use and foster public trust in automated systems. The IOT is enabling unprecedented connectivity among devices creating "smart" environments in homes, cities and industries. Smart cities equipped with IOT sensors devices can manage energy consumption more efficiently, optimize traffic flow and improve public safety. This connectivity extends to smart homes, where IOT devices can manage everything.

However, as more devices connect to internet, cyber security, the personal data collected and shared by IOT devices make users vulnerable to data breaches and other threats. Regulations and advances in cyber security will be crucial to maintaining trust in IOT systems.

The digital future offers exciting possibilities, but it risks creating a greater divide between those with access to digital technology and those without. Bridging this gap requires investment in infrastructure, particularly in rural and underserved communities, and policies to promote digital literacy.

The ethical implications of a digital society also call for careful consideration. Privacy concerns particularly regarding personal data collection. Furthermore, the use of AI in areas such a facial recognition and social scoring raises questions about human rights and freedoms. Government, businesses and organization must work together to create ethical guidelines that safeguard individual rights while allowing technological innovation to flourish.

The digital future is a landscape of both opportunity and challenge, marked by transformation technology that have the power of redefined society. As we move into a new era, society must strive to balance innovation with privacy, security and inclusivity. By addressing these challengers we can create a digital future that enhances human potential and empowers everyone to participate in and benefit from technological progress.

THE WEIGHT OF EXPECTATIONS

Irene Farooq V.P
X-A

In recent years, the alarming rise in mental health issues among students, has become a pressing concern for teachers, parents and society at large. The intense pressure to excel academically, together with societal expectations, has led to an increase in mental health crisis, including depression and suicides. Understanding the nature of this issue is crucial in adopting a supportive environment that prioritizes mental well-being.

Students face immense pressure from various sources. Academic expectations are often the most significant; the toxic competitions between one another creates an environment where failure feels unbearable. Many students internalize the idea that their self-worth is tied to their academic achievements, leading to severe anxiety, lack of confidence and stress. One can't blame the students either. Societal expectations and constant comparing between themselves have messed the heads of students and have created an unrealistic standard of success and happiness.

The consequences of their overwhelming pressure can be severe. Increased stress levels can lead to mental health disorders such as anxiety, depression and in extreme cases, suicidal thoughts. Students experience burnouts and emotional distress. The stigma surrounding mental health often prevents students from seeking help. Students tend to hide their lack of confidence. Even one who is seen as a "perfect student "could be feeling suffocating due to the weight of expectations pressing down on them .This leads to the feeling of being overwhelmed and exhausted. The need to meet expectations leaves little room of self-acceptance.

Addressing such issues require a wide approach. Schools can play a prominent role by promoting awareness and providing resources for students. Implementing programmes to teach coping strategies, resilience and time management empower students to manage their pressure. Reminding the students that they are not alone and reassuring them goes a long way. Fostering an environment where failure is viewed as a part of the learning process reduces the fear of disappointing oneself or others. Encouraging conversation that normalize such struggles, support groups and counseling services provides students a safe space to express their feelings and experiences.

Despite the seriousness of these challenges, there is hope. Initiatives have been taken to raise awareness about mental health in schools, providing students with the tools, that they require to strive. Stories of resilience and recovery demonstrates that with the right support, students can overcome such issues. By implementing support systems and by creating a positive environment, we can help students navigate their challenges and emerge stronger, paving the way for a healthier future.

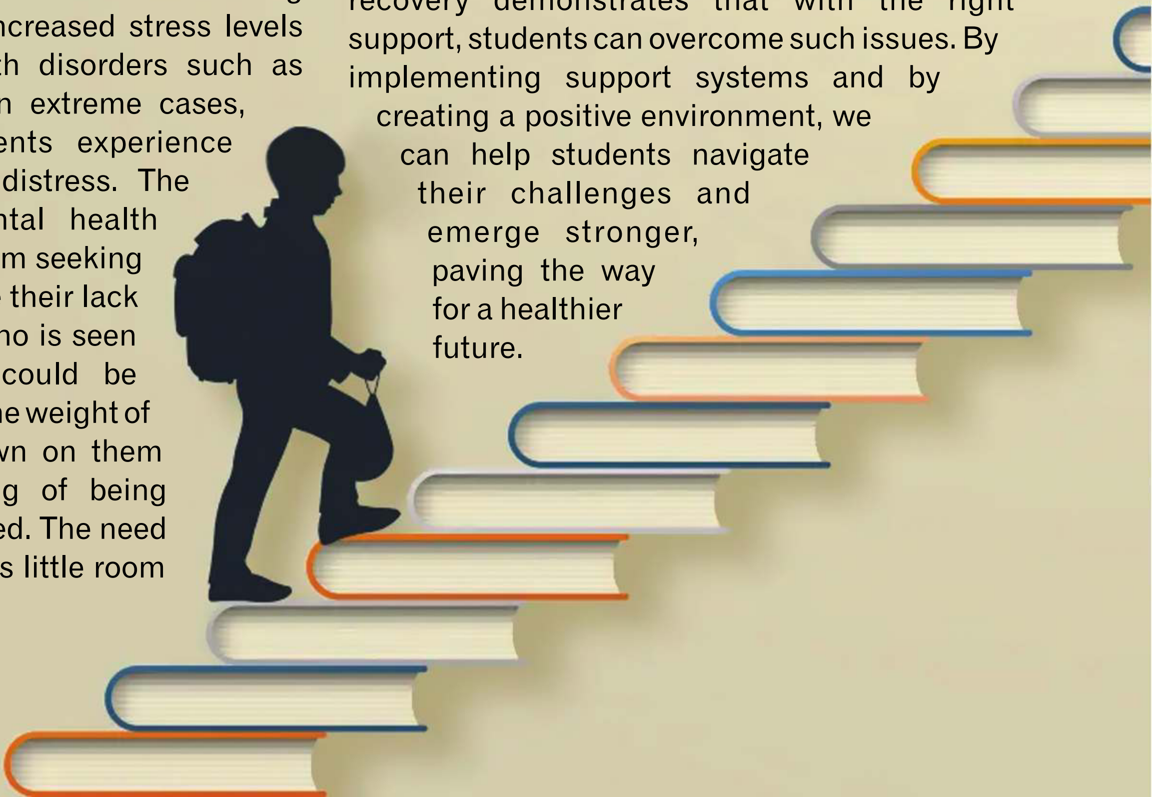

A SURREAL JOURNEY OF WONDERS

Reshma Mary Paul
X-A

Japan, a place of calm, composed and silent environment, filled with different cultures, tradition and attires. A country truly in the future, where all transport systems are automated, quiet and fast.

In summer vacation, I visited Japan for the first time. My mom, cousins, uncles and some close relatives were with me. Being a large group it was a bit difficult to hail cab and be in restaurants and they served cuisines slowly, course-by-course which was a bit tiring for us being Indians.

We landed in Japan at Narita Airport, one of the 2 international airports serving the greater Tokyo Area, at 10 p.m. late at night. In Japan the availability of cabs or public transport was limited after the working hours of 7 a.m. to 9 p.m., so we had pre booked a cab, i.e., traveler. Our first stop was Tokyo, then Kyoto and Atomi. Our first stop, Tokyo, was 90 minutes away from Navita Airport, so we had a very long drive to our Air BNB, but the drive was calm and quiet and the streets were still alive even at midnight. The roads were lined by bicycle lanes or the walk way. One thing about Japan is that they depended on the public transport more that the private vehicles, so unlike our Indian metros, comparatively their metros will be packed, yet silent. The Japanese value silence so much that at times when we travel on the bullet trains and metros, we will be given polite looks which translates to "Shut up". The Japanese are very, very polite, if we smile at them, they will smile back and bow their heads to us. They value elders highly and give all kinds of considerations and even kids. We were given souvenirs from some restaurants during our journey around Japan.

Japan is 3.5 hours forward in time, 7a.m. in Japan means 2 or 3a.m. in India. It's not much of a difference, so we had only little jet lag. Now moving onto the cuisines, the food in Japanese

restaurants were very tasty, and in large quantity, just one serving of spicy ramen could fill up 2 to 3 people, it was rich in flavor, smell, vegetables and spice. Tonkatsu, which is breaded and deep fried pork cutlet, and ramen and curry rice were some of my favourites. I did try some sushi at a conveyer belt place, but it proved to be not my cup of tea and made me realize that I hate raw fish even in sushi form. Due to huge quantities and fish related dishes I like convenience store food a bit more, but not completely. Convenience stores like 7- Eleven, Lawson, Family Mart were some that we depended on, especially for deserts and drinks. They had everything, from a small fruits box to a smoothie making machine that made us smoothies then and there.

On moving to sightseeing, we visited temples, lots of skyscrapers, the Tokyo tower, Tokyo skyfree and many streets that showed and amazed us with their different street food items, traditional attires, traditional decorative pieces like laced, frilled umbrellas that were used mainly for the summer. The SIGHT OF THE Japanese men and women wearing 'Kimonos' along with beautiful hair styles and fans that made them even prettier was breathtaking. We were even given a chance to see a marriage ceremony, which was the calmest and most silent marriage I had seen. Unlike Indians who value, music, drums and lound chantings, the Japanese value silence and calm surroundings. The skyscrapers gave amazing views and sceneries and we could see so many buildings that were at the same level or more, i.e., 300-600m high.

During our walks through the busiest of streets, the Shibuya crossing, we were able to witness that scene where the people crossed through a perfect pattern. Shibuya crossing in the place from which the Tokyo Drift, of the movie Fast & Furious was depicted. Me and my younger cousins, along with my aunt were able to visit the Hedgehog café. With 5 to 8 small hedgehogs that were so cute and small.

Next step Kyoto, we went through bullet train and it was very fast, clean and silent. It was at Kyoto that the real fun began for us kiddos. We had a visit to the Universal Studies!!! It was like a new would opened before us, all our favourite worlds in one. Me and my cousin sister being Potter heads, went straight to the world of Harry Potter, Hermnione Granger, Ron Weasley. Hogwarts school of witchcraft and wizardry. We went to numerous shapes ,got jealous over the books, wands and merchandise that we could not buy, went to the Butter beer stands and got drunk with it, did some magic and many things that I can't and won't be able to stop writing about. My cousin brother being a jan of anime, took us to his world and had fun, adventurous rides, some being were extraordinary and some other scary, some were even surreal. We went with my mom and aunt and the other adults went to visit the Nagasaki memorial as it was a bit dark and depressing journey for us kids.

Afalami, we were able to visit the unforgettable and unbelievable Mount fuji from a skywalk that was very high from ground covered with forest. We were able to watch a night show, light show conducted by team lapse which bought out the child in the adults that we the kids were at times happy and embarrassed for them. It was calm, dark and melancholic night filled with franquilty in the air. The last sighting of the lantern floating on the water was just the cherry on top for me. The lantern reminded me of the beautiful journey of 'rapunzel and Flynn rider' in the movie cartoon Rapunzel.

In total, Japan was worth it; filled with lot of love, calm and quiet, rare moments of nights and days filled with joy, naked truths and immensely serene experiences. If your life has some rest and vacancy time go to places like this and find yourself. If you are a book worm, who would like some peace and quiet, go to Japan!

Beyond the classroom:
A REFLECTION OF EVENTS HELD IN OUR SCHOOL

The recent event hosted in our school brought together a mix of competition, creativity and camaraderie. As student it was an unforgettable experience that showcased the talent and energy of students from our institution, creating a vibrant environment across different fields.

The English Fest was a great platform for students, passionate about literature, debate and the arts. Each event encouraged us to think critically, express ourselves confidently, and interact with like-minded peers. Watching participants present their ideas and perform with zeal was inspiring. Not only the school level, but the district level competition was also held at our school. It was an experience to never forget where students came all across and competed. We were thrilled to welcome the participants from other schools.

The Sports meet was thrilling and competitive, a true test of endurance, strength and skill. The enthusiasm was contagious, with the cheering crowds adding to the energy of the day. Those who own earned their recognition through sheer dedication and hard work. The meet not only prompted a healthy competitive spirit but also reinforced the importance of teamwork, perseverance and discipline.

The Arts event was a colourful showcase of creative talent, with students presenting art word, dances and musical performances. The performances were equally engaging, reflecting diverse cultural styles and artistic expressions. As a student, witnessing the level of skills and creativity that participants displayed was inspiring, and it encouraged us to appreciate the different forms of art and expression.

The events brought students together, allowing us to cheer for our friends, learn from one another and celebrate each other's achievements. Such events are essential as they push us beyond academies, encouraging self-expression, team work and a spirit of friendly competition. I look forward to even more opportunities like these in future.

Shaza Musthafa
IX-C

The Last Goodbye

Haya K.T.
IX-A

In the ethereal aurora,
I lay in solitude
with my whimsical thoughts
of truth and lie.

It's better to be slapped
with the truth,
than being kissed
with a lie.

My love you made me realize,
that there is 'end' in friend
and there is 'over'
in lover.

One sun can light the,
idyllic world
but one thunder storm
can make it dark.

One victory can
make your day,
but one mistake
can take it away.

I got encaptured in
your everlasting love
that made me believe
you'll make adorn.

I got fooled in your
luminous eyes
but now I shall
end it all.

Instead of love now
I have gore in my heart,
Instead of a smile
I have tears in my eyes.

The day I first saw you,
I was lost in wonder
and you made my life
a wanderlust.

This day is last hour
I will see you
because my dear, I'll let
your soul go to hell.

My dear don't think
I am heartless,
I learned to use my
heart less.

I am obliged to you for
teaching me that
a wonderful forest with
birds and tree
might not always be the
same.

The day I saw you first,
you had a smile
but now I am laughing
through tears and I
am saying my
last 'goodbye'.

THE BUTTERFLY EFFECT

Well, that's a familiar title, right? Do you really believe, as Edward Lorenz had proposed, that flapping of a butterfly's wings can cause a hurricane? If we think of this in the literal sense, well that seems lunatic. But a deeper analysis may prove this right.

Look up a few examples. "Dust of Snow" written by Robert frost is a famous poem describing how a simple action of a crow changed the poet's whole day. A crow shaking off snow from a tree doesn't seem like a big deal. But think the other way round, that simple action of a crow resulted a beautiful contribution to the literature world. Think how penicillin was discovered. It was accidental, simple and minor but that saved plenty of lives.

The concept of butterfly effect – small action causes great ripples- is associated with the Chaos Theory. A lot of people think this is stupid, but the one who carries a mountain starts carrying small stones, isn't it?

This effect is something that is around us and yet we fail to appreciate it. Imagine, you are not in a good mood to go to school but you are forced to. You might sulk all day, but suppose that a teacher, who is usually strict casually smiles at you. You would wonder why she/ he smiled, that smile can lift your mood. For the rest of the day, you will face everything in its positive sense. Who knows, maybe you would even score well in a history test. It's the way you see things. Isn't it the way a simple action of smile that changed your day?

We have just seen the positive side, go back to what we have mentioned in the start, hurricanes are not boons. It all depends on the actions. We might create impacts that are beyond our imagination.

Maybe each decision or action, which might seem lame or unnoticeable, can be the cause what you become later. Think of how your smile or your comforting words might make changes in other's life or in your own life, think of how it would be to give rise to a phenomenal change with your small actions.

You might have done all these, and would have failed to notice. May be we would be the care point from where a revolution would rise. Gather up your fallen feathers now, so that it will be the wings of a phoenix on which you would soar to eternal heights.

Sheza Shajeer
X-B

Splashes of Joy

Life is like a canvas,
Every day we paint it with different colors.
Somedays are bright and happy
While others are calm and peaceful.
My life is filled with colors
My family is like the warm color orange
They make me feel happy and loved.
Family gatherings are like a warm red blanket
Cozy and comforting.
Laughter with my friends
Is like shining yellow sunshine
The green color reminds me of my school
Where I learn and grow everyday
My teachers help me discover new things.
Life is beautiful
Like a colorful painting
Colorful life is a colorful painting.
Every day is a new chance to add more joy
I am grateful for my colorful life-
with my family, friends and school.

Elga Susan
IV-A

THE MISSING BRACELET

Annie raced ahead to the park, towards the swing. She looked all around but couldn't find it. She was devastated. She couldn't find the gift! She had lost her special magic bracelet! the one that was gifted to her by her grandmother. She went back to her house. Annie is a 12 year old girl from New York City. Her grandmother gave to her a very special bracelet, which is magical but now, Annie has lost it.

As she walked back home, she passed her best friend, Chloe. When she told her the situation, she replied "Don't give up. I'll help you find it. When and where did you last have it?" "At the park, I realized that it wasn't on my hand when I got home and looked for it at the playground and the way there. " Replied Annie. "Wait! The bracelet, I know how to find it" said Chloe. "How?" Annie asked excited. "The bracelet will tell us where it is!" said Chloe.

The bracelet is magical. It has many abilities. If the owner or holder wishes for something a riddle will appear. Then answer to the riddle, when said out loud, will make their wish come true. And so, Annie wished for the bracelet location and received a riddle on a piece of paper.

"All around me
There is laughter
When people see me
They are filled with childhood memories.
I'll make it easier,
I rhyme with 'bring'
And start with sw......"

The paper slide from Annie's hand and blew out. The two girls ran to take the paper before it blew away and said aloud 'swing'! And the riddle erased from the paper and formed another writing.

"I am under the climbing frame."

The girls went to the playground and found the bracelet, which was stuck in between the bars of the frame. "Thank you so much Chloe" said Annie. "That's what friends are for" replied Chloe.

Niya. C.H
VII-B

ROOTED IN TRUTH, BLOOMING WITH COURAGE

A flower once bloomed, with petals so bright
But then it evicted, and lost its light
It seemed to die, with no chance to live
But deep inside, a spark stayed alive.

Time passed by, and the seasons changed
And the withered flower, began to rearrange
It's stems grew strong, it's root ran deep
And slowly, but surely, it started to creep

Back to life, with a new found might
The flower bloomed again, in the morning light.
It petals revealed like a work of art
A beautiful sight, that touched the heart

Diya Fathima. K
VII-A

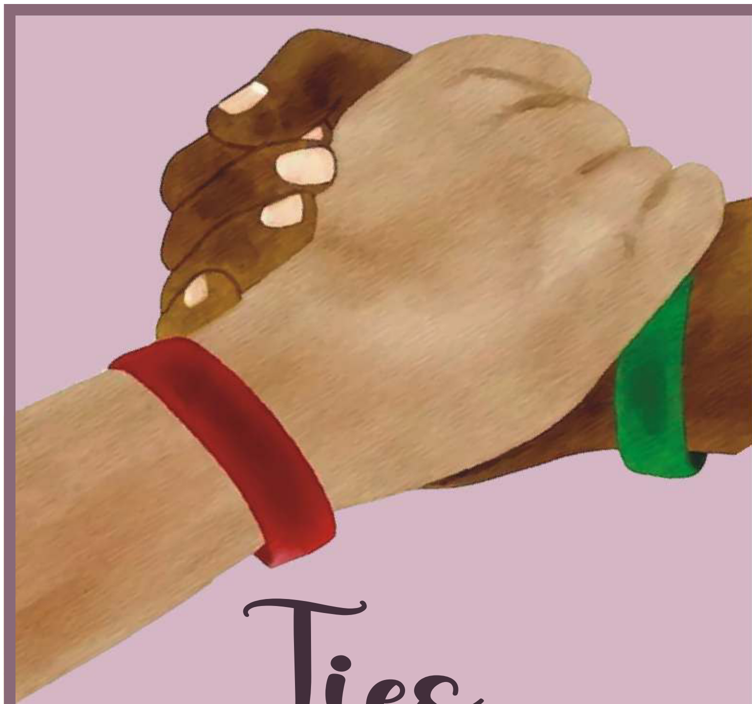

Ties that Spark

Oh what joy it is
To have a friend like you
For giving me strength
The way you do

For lifting me up
When I'm feeling down
And putting a smile on my face
When I'm wearing a frown

Thanks for seeing there
And helping me grow
Your friendship means a lot
And I'd like you to shine.

Fathima Amaal
V-C

DISCOVER YOUR DESTINY

"IF YOU DON'T EVEN KNOW WHERE YOU ARE GOING, HOW WILL YOU EVEN KNOW WHEN YOU GET THERE?"

'The Monk who sold his Ferrari' by Robin Sharma is an inspiring tale that explores themes of personal transformation, fulfillment, and the journey to inner peace. Though the story of Juliah Mantle, a high powered lawyer who experiences a life altering heart-attack, Sharma delves into a pursuit of a more meaningful existence.

The narrative follows Juliah's journey to the Himalayan Mountains where he learns from the sages of Sivana, who teach him ancient wisdom for achieving a more balanced and fulfilling life. Juliah eventually returns to share this wisdom with his former colleague, imparting lessons on mindfulness, balance and self discipline. Each principle focuses on personal development, with practical exercises that readers can apply to their own lives.

Sharma's writing style is simple and easily understandable, making complex topics like spirituality, success and happiness easy to understand. The book's emphasis on actionable steps, such as setting goals and developing positive habits, makes it a practical guide for readers seeking self- improvement

In essence, the Monk who sold his Ferrari serves as an accessible entry point into personal growth literature with timeless messages on the power of inner change. Its particularly appealing for those who are in search of books on self discovery and seeking a clear step by step approach to build a more meaningful life.

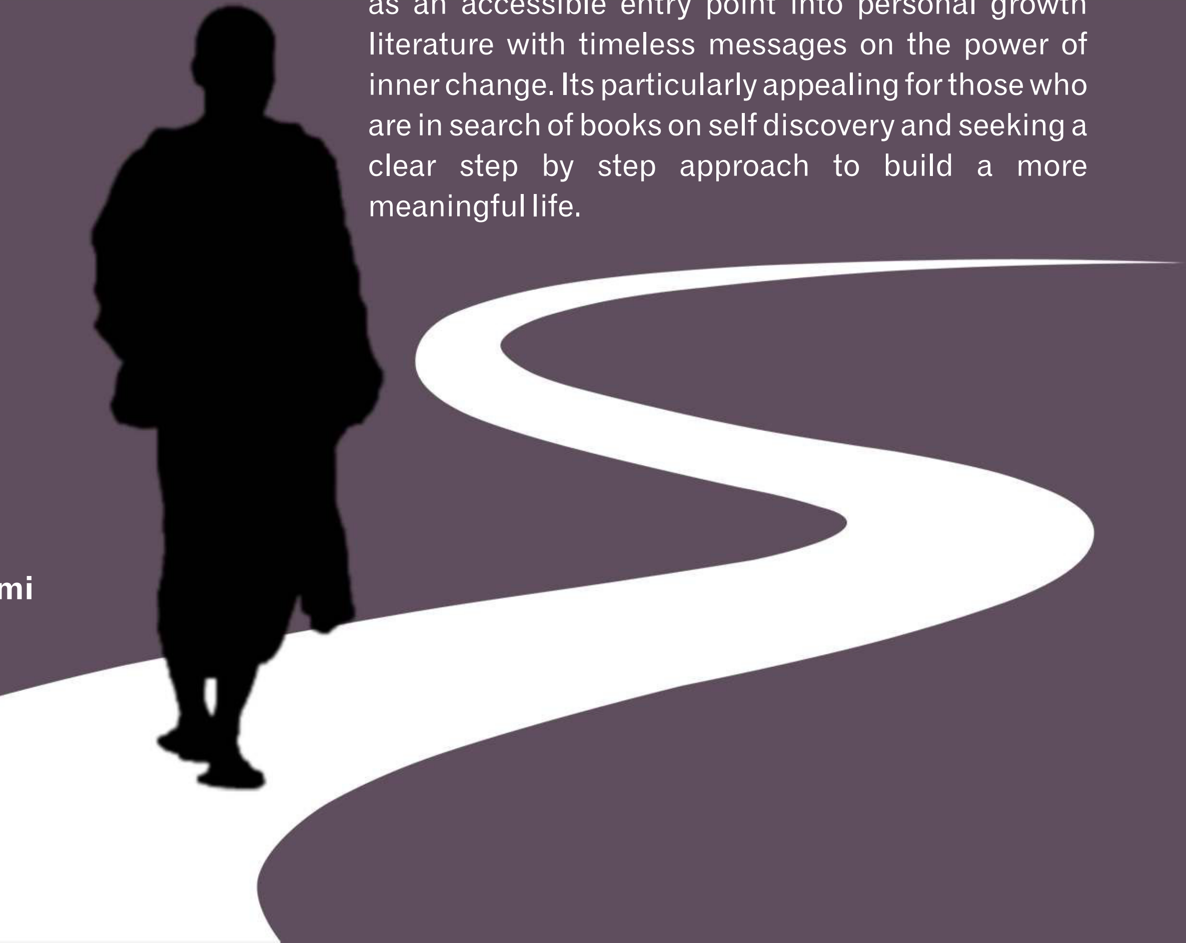

Meghna Lakshmi
X-A

Smile

A smile can spread light to the whole world.
A smile can remove darkness from millions of minds,
Wear one on you, lend one to other
A single smile can change a present state of mind
It is the magical cure of all your internal scars.
Because of your smile, your life become more beautiful
Smile a little.
A perfect day when the soul smile
A smiley is an inexpensive way to improve your look.
A smile is a curve that sets everything straight
A smile is the beauty of the soul
Smile is getting happiness.

Avanthika. K
VI-C

Guru: The Illume

He roams far and wide,
Further and wider

Overcoming the gushing tide,
Mightier and higher.

Guiding us through
Each stepping stone.

Saving us from where
Danger is prone.

His aura shines with
Knowledge and firmness

The guru and his disciple
Nurturing their kindness.

Avani S.K
X-A

A LIFE CHANGING SESSION

It was really an eye-opening one and intriguing too. And the fact that the resource person is a product of our school itself. He was a motivation to all of us. Seeing someone who was once in your place become successful was promising.

While in session, not only did he give us an overview of the future we might have, but he also gave us a kick start with our goals. It was really helpful for us in setting SMART goals that he taught us.

Some of us and me too could realize our mistakes and now we could amend them. The techniques that he showed were also very insightful. Normally I don't like sessions like these, but this one was fruitful and not boring. We were split into two teams for an activity. It was really interesting. The activity taught us about making decisions and staying firm in them. It was interactive too. He also shared some very good experience us he had when he was here. That was also interesting.

Overall, it was really a good session. We are really grateful for our school and principal for arranging this empowering session for us. I hope that more sessions like this will follow throughout the year.

Dhariya Fahmi
IX-A

My School My Pride

My school... My pride...!!
Where we had a wonderful School ride...!!
We read, we write
And make our future bright...!!

We learned to respect
Not to neglect
We learn to accept
No to expect

We laugh, we cry
We play, we study
With our best buddy

Respect elders, obey parents
Become sincere and punctual
The Habit we learn...
And that's why we call
My school, my pride...!!

Rithu Lakshmi
V-C

IN THE FLOW OF Life

Life gives us laughter, it gives us tears,
Moments of joy, shadows of fear.
Dreams to pursue, and chances to learn,
Paths we take and roads we turn.
Life gives us love, in its purest form,
Shelters in storms, a place to feel warm.
Colours of life, come and deep,
Found in memories, we cherish and keep.
Life holds colours, no eye can see,
Moments of wonder, wild and free.
Grey days come, with grief or doubt,
When fear and sorrow turn colours out,
But every shadow, dark and deep,
Make the light we have, a gift we keep.

Shraddha P.K
XII-CS

MEDALS and MEMORIES

Anwaya. V
VI-C

Sports have been an integral part of my life since primary school, but it was during the academic year 2023-24, that I truly recognized the significance. The journey was incredibly enlightening!

I have participated in many events and won the Individual championship as in previous years. Apart from last year I seized countless opportunities in the sports. It enabled me to excel even in the future. The dedication of PETs of the previous year significantly enhanced me in mental and physical health of our school athletes, including myself. I'm proud to be a part of that success.

This year I confidently participated in three Athletic Meet including a prestigious State Level Competition. I was thrilled to attend my first Athletic Meet at Calicut University. We spend the night before the meet at school, and our journey to the university on next morning was filled with excitement and anticipation. The experience of staying at school and travelling together was truly memorable and enriching.

After the cluster 10 Athletic Meet, I begin to take sports seriously. The physical education teacher of the previous year always complimented me on my talent and suggested that I improve much more. I wasn't sure if he was trying to boost my confidence or truly sincere. But it helped me to adopt a more positive attitude. My sister who is also a student athlete was by my side throughout this journey. So I never felt alone. The Sahodaya district Athletic Meet was particularly unforgettable because we won the overall trophy. We achieved this success and thanks to the hardworking team. I hope that the almighty will give me similar opportunities in the future!

The story is about two friends who were walking through the desert. During the journey, they argued over something, and one friend slapped the other. The one who got slapped was hurt by this gesture of his best friend but did not react. He quickly wrote in the sand, “Today my best friend slapped”.

After sometime, they found an oasis and started taking a bath in the lake. Suddenly the one who had been slapped started drowning. Then his friends came into his rescue and saved him. After he recovered from the drowning, he engraved, “Today my best friend saved my life” on a stone.

The friend who had slapped earlier and later saved his best friend asked, “After I slapped you, you wrote in the sand and now as I saved you, you wrote on a stone. Why?” The other friend replied, “I wrote on sand because we should not keep the feeling of getting hurt by someone for a long time. But when someone does something good for us, we must remember it forever like a message engraved on a stone that nothing can raise”.

Remember, the good things that happened in life, not the bad memories.

Best Friends

Aysha Shahrin
IV-B

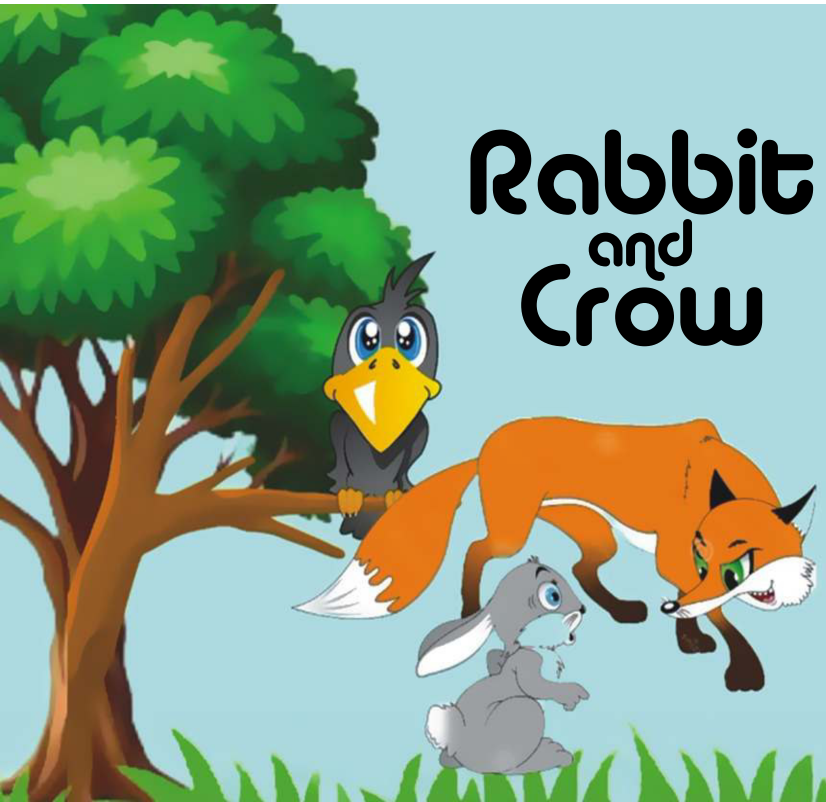

Rabbit and Crow

Once upon a time there was a rabbit. He always try to copy other animals. One day he saw a crow. The crow was sitting on a tree and doing nothing. Rabbit thought to do the same. He sat on the ground doing nothing when a fox saw him. The fox came near and ate him.

Moral: To sit and do nothing, you have to be on the top.

Agneya Sreemod. A.P
IV-B

The Grey Trail

The fog shadows the way,
Winds whispering, it's the end of your day.
Each step I take is slow, unsure
Despite all, my heart will endure.

The sky, once blue, now dull and grey;
There is no hope for a brighter day.
Darkness keeps pulling me back,
Yet I muster all my courage to stay on track.

But in the haze, a distant light
Flickers and fades, but still shines bright.
It's as if its gesturing towards me,
A guide leading to the endless sea.

In its glow, I stand up tall;
The sky turns clear, and the shadows fall.
For in the dark, I found my way,
And light returns to bless my day.

Fathima Sakeer Hussain
XI

THE DOUBLE EDGED SWORD: SOCIAL MEDIA

In today's digital age, social media has become an integral part of teenager's life. From Instagram to Snapchat, Facebook to Tiktok, social media platforms have revolutionized the way teens connect, communicate and express themselves. With the average teenage spending over 3 hours a day on social media, it's no wonder that these platforms have profound impact on their lives. The advantages of social media are it increases connectivity, emotional supports, access to information etc. The disadvantages of the social media on teenagers are anxiety, depression, isolation, distraction, eye strain, headaches, addiction, identity theft, online scams etc. The real life examples of the negative effects of social media on teenagers:

Amanda Todd's story: A 15 year old Canadian who took her own life, after bullied online.

Ben's story: A 17 year old who struggled with social media addiction and depression, sharing his experience to raise awareness.

Social media's impact on teenagers is a complex and multifaceted issue. By reducing screen time, we can take measures to mitigate this social media's harms.

Merin Roy
VIII-C

MAGIC OF DREAMING BIG

Sreelakshmi

In a world filled with limits, deadlines and daily routines, the simple act of dreaming big is nothing short of magical. It's an invitation to transcend boundaries and reshape our lives. From artists and entrepreneurs to scientists and social-change makers, the most remarkable people in history all have one thing in common: they dreamed big. But what makes dreaming big so powerful?

1. Fueling Personal Growth and Resilience

Dreaming big often means facing challenges. It requires us to build resilience, adaptability and an open mind. If you've ever been driven by an ambitious dream, you know that setbacks are inevitable. But the magic of dreaming big lies in its power to keep us going even when things get tough. We learn to see failures not as dead ends, but as lessons, preparing us for the next journey.

2. Igniting a sense of purpose

Big dreams add meaning to our lives, giving us a reason to wake up each morning ready to work hard. They are about more than fame, money or recognition; they are about pursuing a vision that brings fulfillment. Big dreams align us with a sense of purpose that keeps us grounded and committed.

3. Dreams as visionary roadmaps

Big dreams are more than wishes- they are roadmaps guiding us toward new possibilities. When we allow ourselves to envision a bold future, we create a vision that pulls us forward. Big dreams aren't restricted by immediate obstacles; they exist beyond the current moment, motivating us to push past comfort zones. By setting our sights high, we focus on potential and turn limitations into stepping stones.

So, embrace the magic of dreaming big- it might just lead you somewhere extra ordinary.

St Joseph's Journey

Sreenandana. P.A
XII

Halls of learning, laughter and play,
Where friendship blossomed day by day
From class 1's wonder-filled eyes
To class 12's farewell nostalgic sighs.
Teachers guided, mentors true,
Shaping mind, hearts a new.
Lessons learnt, values instilled,
A Foundation built, forever fulfilled.
Memories linger, timeless and bright,
Annual days, cultural delight.
Sports victories, Team Spirit high
Cheering crowds, hearts touching the sky.
Josephite spirit, strong and free,
Empathy, kindness, integrity.
Resilience forged, character molded,
Future leaders, hearts unfolded.

Corridors echo whispers past,
Laughter and tears forever last,
Classrooms buzzing, minds a glow
Knowledge and dreams begin to grow.
Library shelves, stories untold,
Imaginations, wings unfold.
Science lab experiments a blaze,
Curiosity Spark, Ignite new ways.
As we move on, paths unsure,
St. Joseph's Legacy endures.
In our hearts, a flame remains.
Guiding us, true life's Joys and pains.
Farewell, Dear School, Dear friends
Echoes of memories never end.
Though we part, our Bond stays strong.
Josephite spirit, forever long...

A Cup of Tea

Krishnananda
VII-C

12|10|2003, The day Maya moved from trails worth city to liveWood village. She also brought her old cat, Tracy, who is curious but also smart. Rumours say that the old house they bought is over hundered of years old and is haunted. Maya was warned about all of this but she didn't believe all that stuff about ghosts and monsters.

While unpacking her suit case, Maya saw Tracy scratching and mewing behind the old odd-looking wooden wardrobe. By her cat's behavior she sensed something strange about it and got curious . Then she joined Tracy and looked behind the wardrobe and to her shock she found something wooden. Using her all strength, she removed the wardrobe and found a wooden door. She couldn't believe that it. She was a writer so she thought it would be a brilliant idea to write a novel about this house and the wooden door. She tried to open the wooden door but it creaked. Again with all her strength , she pulled the chain. It opened with a thud and Maya fell backward. She couldn't believe it. It was pitch black like a black hole. She decided to get inside but Tracy thought it was not a sensible idea and backed away leaving Maya all on her own.

When she entered inside the path suddenly lit up. It took some time for Maya's eyes adjust to the light but when she could see again she saw a pale lady sitting on the floor of the path with her back faced towards Maya .

Maya noticed she was moaning and when she touched the ghostly figure, it screamed and with a flash it disappeared. Maya went deeper and when she looked back, there was no wooden door back to her house. She didn't freak out but went further in. Then she again found another wooden door. She opened it thinking it was the way to back, but when she opened it she saw the ghostly figure sitting on the table.

"Come and have tea", she said. "I am 'okay here" Maya replied. "COME HERE" she said. And then a scream, not of the ghost, but Maya's because the ground turned pitch black and she fell. Legends say that she died but other say that she is still lurking in that house pleading for help.

TIME TRAVEL TROUBLES OF Dr. GRIFFIN

- THE AGE OF DINOSAURS -

SWE-401

Through the opened doors of a giant pendulum clock, Dr. Griffin enters into an amazing world, a world we had only seen in movies or read from books. The Age of the rants, the one-and-only Dinosaurs!!!. He heard the pounding sounds of the giants, scaring away the smaller ones. But to be honest Griffin too was one of them. But he relieved a long sigh of relief for beginners 'a one of a kind' travel- a travel into the unknown past, a travel into the yet to be known future. YES!!! He finally "perfected" something which even great scientists couldn't prove or invent. A Time Machine!!! At least that's what he thought.

His first visit of course was to the past - 1000000 million years ago!!! "Oh this is a very strange experience. Something I would never be able to forget about" Said Griffin to himself. He looked around the jungle, with brightly lit eyes, filled with fascination and curiosity. He seemed to be a toddler, touching and picking up things like a toddler would do. He seemed to be lost in his own curiosity. He walked around the jungle and up the mountain.

Then up in the ranges he saw something he could never believe. A nest of the 'pterodactyl', also called the flying dino, the great great great grandparents of the birds we see today. Did I forget to tell you something? Well I might've. Dr Griffin is a scientist - not just an ordinary kind . He was specialized in nothing but.... yep you guessed it... Dinosaurs. No wonder he was acting up like that.

He looked at the giant nest. He made sure there were large pterodactyl nearby. He would be their dinner. To his surprise he saw a hatched baby pterodactyl. He looked with eyes wide open and took out its shell. He screamed and danced in joy as he held the giant egg shell in his hands. He felt proud of himself. At that movement he seemed as a pirate who found his treasure. "Yes this is what I was looking for. A proof of the existence of pterodactyls. This is worth more than million and billion of diamonds. I've at last fulfilled my dreams!!"

He spent a few hours admiring the “piece of treasure” in his hands. Afterwards, he kept it in his backpack, very gently. Then he saw hundreds of thousands of dinosaurs, not found by humans in the present. He saw giant bronchiosaurous, tronchiosaurs and of course his specialty, pterodactyl of all shapes and sizes. And then he was coming down the mountains, he saw a group, if not the whole tribe of the bronchiosaurous and other-sauetuses rushing up at the foothill. He was frightened for dear life and sat down under a rock. Then he remembered; “A brachiosaurus won’t run up the hill, unless there is a bigger and dangerous predator nearby”. And there he saw down the hill, the one and the only T-rex !!! He uttered a cry of disbelief seeing the ease scene.

He couldn’t make up his mind to either cry or be amused by the fact that there was a literal T-rex a few meters away from him.

Then gathering up all his courage, he took his camera out and clicked a picture. And when he took the camera off his face, there he saw the dinosaurs standing right at his face a few centimeters away from touching him. He sprinted down the hill, holding on for dear life, the t-rex chasing him right behind. He took out his backpack and while searching for the remote of his time machine, he drops his ‘precious gift’- The shell of the pterodactyl egg. He couldn’t pick either the shell or the remote. He saw the T-rex rushing at him and smashing around rocks and of course it smashed the egg shell as well. By seeing this horror, he opened his eyes wide, but did not stop running. He finally got his remote and saw his time machine. Without wasting a second, he gave a great jump right into the opening portal, saving his life, at least for the time being.

He set his timer to the 2000s and the machine took him off to that era. But with horror in his eyes, his heart still easing and grasping air. He realized that it was turned to 1920s the era of World War II. “O dearly me, I just realized my mom was a Jew”. He exclaimed in complete surprise on what was yet to come. But if he could escape from the dinosaur, he could escape from this too, right? Well... Let’s hope his time machine would support him back.

But of course he got to encounter a real life T-rex. It is something we cannot even imagine. I am pretty sure that he would definitely never ever forget this ever again, not even in his dreams.

Dr.Griffin’s time travel troubles still continues ...

In today's fast-paced digital world, reading often takes a backseat to social media, streaming, and video games. However, the power of reading extends far beyond the classroom, offering lifelong benefits that shape our minds, values, and perspectives. Whether it's fiction, non-fiction, or poetry, reading is a gateway to a world of knowledge, creativity, and self-growth.

Reading is far more than a fundamental academic activity- it is a transformative experience that shapes individuals and societies alike. While it plays a crucial role in enhancing literacy and comprehension skills, the benefits of reading extend into personal development, emotional well-being, and societal understanding. When we read, we unlock new ideas, expand our horizons, and engage with cultures and perspectives far removed from our own. It sharpens our ability to think critically, promotes empathy by allowing us to step into the lives of others, and strengthens our problem-solving skills. Reading also fosters a love of learning that extends far beyond the classroom, cultivating curiosity and a deeper

THE POWER OF READING: BENEFITS BEYOND THE CLASSROOM

Sheeba. K.T
Department of English

understanding of the world around us. In a world where knowledge is power, reading stands as one of the most effective tools for both personal and collective growth, equipping us with the insights and creativity needed to navigate complex life challenges.

Reading is often seen as an essential academic skill, but its impact reaches far beyond the walls of a classroom. It opens doors to new worlds, fosters empathy, and builds critical thinking skills. More than just a way to improve vocabulary or pass exams, reading enriches our minds, stimulates creativity, and empowers individuals to connect with different perspectives. In this discussion, we will explore how reading shapes our personal growth, enhances lifelong learning, and nurtures intellectual curiosity, offering benefits that transcend traditional educational boundaries.

1. Expands Vocabulary and Language Skills

One of the most immediate benefits of reading is its ability to enhance vocabulary and improve language skills. As we engage with different styles of writing, we encounter new words, phrases, and sentence structures. This not only

improves our communication skills but also helps in better expressing ourselves, both in writing and conversation.

2. Boosts Imagination and Creativity

Books have a unique way of transporting us to different worlds, allowing our imaginations to soar. Whether we're exploring distant planets, solving mysteries, or experiencing historical events, reading fuels creativity. This imaginative thinking goes beyond the enjoyment of stories; it encourages problem-solving, innovation, and original thought in everyday life.

3. Enhances Focus and Concentration

In a world filled with distractions, reading requires sustained attention. Unlike scrolling through social media, reading a book or article demands focus and concentration. This practice strengthens our ability to focus for longer periods, which is not only beneficial in academic pursuits but also in various tasks outside the classroom, such as working on personal projects or professional responsibilities.

4. Develops Empathy and Emotional Intelligence

Books often provide a deep insight into the lives, emotions, and struggles of characters from diverse backgrounds. By stepping into someone else's shoes, readers learn to understand different perspectives, cultures, and emotions. This ability to empathize with others enhances emotional intelligence and fosters compassion—skills essential for building relationships and navigating social situations.

5. Broadens Knowledge and Awareness

Reading exposes us to a vast array of topics, from science and history to philosophy and culture. This breadth of knowledge contributes to a well-rounded worldview, making us more informed citizens. Beyond academic learning, reading helps us stay updated on global issues, discover new hobbies, and develop a deeper understanding of the world around us.

6. Reduces Stress and Improves Mental Health

For many, reading serves as an escape from the pressures of daily life. A captivating book can reduce stress by allowing readers to immerse themselves in a different reality. Studies have shown that reading can lower stress levels, improve sleep, and even reduce symptoms of anxiety and depression. This therapeutic effect makes reading a valuable tool for maintaining mental well-being.

7. Encourages Lifelong Learning

Reading instills a habit of curiosity and a love for learning that extends beyond the classroom. Whether it's through fiction that inspires curiosity or non-fiction that provides practical knowledge, reading helps cultivate a mindset of lifelong learning. This continuous growth and development are crucial in adapting to the ever-changing demands of the modern world.

Conclusion

The power of reading is undeniable. Beyond its academic benefits, reading nurtures creativity, empathy, focus, and mental well-being. In a world where technology often dominates our attention, making time to read can open up endless possibilities for personal growth and enrichment. Whether it's a novel, a biography, or an article, the written word holds the potential to shape not just minds, but lives.

Mamma and Me FOOD FEST

Varada Rajeev, Sreelaya

On 17th October, our school hosted a delightful celebration of World Food Day and Green Day, designed specifically for our KG students. The event was designed to promote healthy eating habits and environmental awareness among our young learners to foster family bonding through engaging activities.

The day began with a lively assembly for the kg students in the conference hall and it was filled with excitement and anticipation. Our KG students were dressed charmingly in different shades of green and gathered to participate in the day's festivities. The Principal delivered an inspiring address, emphasizing the importance of incorporating healthy foods into daily diet. The talk was tailored to resonate with the young audience, highlighting how nutritious foods contribute to their growth and overall well-being.

The centerpiece of the celebration was the "Mamma and Me Food Fest" a unique contest that paired KG students with their mothers in a fun and educational culinary challenge. This event was designed to encourage collaboration between children and their parents, promoting the joy of preparing healthy meals together.

Each mother-child duo was given half an hour to prepare a nutritious dish, with the little ones eagerly assisting their mothers. They had their ingredients at the ready, and when the competition started the little ones were actively helping their mothers by mixing their ingredients. Teachers moved around the venue, offering words of encouragement to the young participants, boosting their confidence and enthusiasm.

The parents expressed their appreciation for the competition, praising it as a wonderful idea that allowed them to spend quality time with their children in a fun and productive setting. Many parents noted that the event not only strengthened their bond with their children but also sparked a newfound interest in cooking, as they explored creative ways to prepare healthy meals together.

The World Food Day and Green Day celebration was a resounding success. It effectively educated our young students about the importance of healthy eating and environmental consciousness while fostering a sense of community and collaboration among families. The event left a lasting impression on all participants, encouraging them to continue exploring healthy food choices and sustainable practices at home.

യുദ്ധക്കളം

താൻ മടിയിൽ കിടത്തി താരാട്ടുപാടി
ഉറക്കും ഉണ്ണിക്കിന്നെന്തുപറ്റി?
ഉറങ്ങാൻ അർഥിച്ചില്ല
താരാട്ടു പാടിയില്ല
മനം കൈവിട്ട് സ്വപ്നസമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങി
ഓർമ്മകളുടെ തിരശ്ശീലയിലേക്ക്
എന്നെന്നേക്കുമായി വഴുതി വീണെന്നോണം
വാശിയുടെ, പരാതികളുടെ,
തേങ്ങലിന്റെ, പൊട്ടിച്ചിരികളുടെ,
നോവിന്റെ, കരച്ചിലുകളുടെ,
ധ്വനിസാന്ദ്രതയുടെ
ചെറുകണികപോലും ബാക്കിവെക്കാതെ
ഇരുരാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുണ്ടായ
പോരാട്ടത്തിന്നവശേഷിപ്പായ്
ആയിരം കരാളങ്ങൾ
ഉണ്ണിയുടെ ഹൃദയസ്പന്ദനത്തെ
നിലപ്പിച്ചു എന്നെന്നേക്കും
മഞ്ചാടിമുത്തുപോൽ
രുധിര ബാഷ്പ കണികകൾ
അമ്മതൻ മൃദുവാർന്ന കവിൾത്തടങ്ങളെ-
ത്തഴുകിയിറങ്ങിപ്പോയി
താൻ പേറിപ്പേരിട്ടു പഠിപ്പിച്ച
തന്റെ ഉണ്ണിയുടെ
അവസാനഹൃദയസ്പന്ദനം കേട്ട,
കണ്ണീർ വീണലിഞ്ഞ ശരീരത്തിന്റെ
ഉഷ്ണമേറ്റു വാങ്ങിയ
ആ യുദ്ധക്കളത്തിൽ!
അമ്മ, ചിറകറ്റ ചിത്രശലഭം പോൽ
പതറിവീണു.
ഇനിയൊരുയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിന്
കെൽപ്പില്ലാതെ,
ഉണ്ണിയോടൊത്തുള്ള ഓർമ്മകൾക്ക്
വിരാമമിട്ട്
ഇരു ചേരിക്കാർ തമ്മിലുള്ള യുദ്ധത്തിൻ
സാക്ഷിയായ് ആ യുദ്ധക്കളത്തിൽ!

അശ്വതി. എസ്
X-B

സ്വപ്നങ്ങളുടെ തീവണ്ടി

അശ്വതി. എസ്
X-B

അന്ധകാരത്തിൻ ഇടനാഴികളിലൂടെ
ആ തീവണ്ടി ചീറിപ്പാഞ്ഞു
അതിനുള്ളിൽ നീറിപ്പുകയുന്ന ചിത്തങ്ങൾ...
അവയ്ക്ക് ഒന്ന് സന്തോഷിക്കാതിരിക്കാൻ
മാത്രം കയ്പ്പ് ബാധിച്ചോ?
തിരിഞ്ഞു നോക്കലുകളുടെ നോവ്
യാത്രക്കാരെ വളരെയധികം അലട്ടുന്നു...

നേരം പുലർന്നപ്പോഴേക്കും
ആശകളുടെ കുത്തൊഴുക്ക്
മനസ്സിൽ ഒതുക്കി...
അതെ അവൾ,
വർഷങ്ങൾക്കുശേഷമുള്ള ഒരു
കൂടിക്കാഴ്ച
സ്വപ്നം കാണുന്നു.

അമ്മയുടെ സ്നേഹചുംബനം
അവനെ വീർപ്പുമുട്ടിച്ചു
എത്തിയ ഉടൻ അമ്മയെ അറിയിക്കാം...
അവൻ വാക്കു കൊടുത്തു,
സ്വപ്നം കണ്ടു.

അച്ഛന്റെ ചിതാഭസ്മം പൂജാമുറിയിൽ-
നിന്നെടുക്കുമ്പോൾ കൃതാർത്ഥത
അയാളെ പൊതിഞ്ഞു....
അമ്മയുടെ ആഗ്രഹം താൻ
നിറവേറ്റുന്നതോർത്ത്
അയാൾ സ്വപ്നം കണ്ടു...

മധ്യവയസ്ക എത്രയും
പെട്ടെന്നവിടെയെ-
ത്താൻ കൊതിച്ചു...
തല മുണ്ഡനം ചെയ്ത്
ഇനിയുള്ള കാലമത്രയും, 'മീരാസാധു'...
അവളും സ്വപ്നം കണ്ടു...

ഇക്കൂട്ടരെല്ലാം അതിരാവിലെ തീവണ്ടി-
യാപ്പീസിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു.
കൃത്യം എട്ടരക്കെത്തിയ ചുമന്ന
തീവണ്ടിയിൽ തന്നെ അവർ സ്ഥാനം പിടിച്ചു...

ശാന്തവും നിശ്ശബ്ദവുമായിരുന്ന
ആ യാത്രയിൽ ഒരു നിമിഷം എല്ലാവരും
ലയിച്ചുപോയി.
സ്വപ്നങ്ങളുടെയും പ്രതീക്ഷകളുടെയും
തിര അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ അലയടിച്ചു...
എന്നാൽ അവയ്ക്കൽപ്പം പോലും
ആയുസ്സുണ്ടാകില്ലെന്നാരു കണ്ടു...

ഏതോ പ്ലാറ്റ്ഫോറത്തിലെത്തിയതും,
ഒരു കൂട്ടം മനുഷ്യർ അവരെ സമീപിച്ചു

പക്ഷേ 'മനുഷ്യൻ' എന്ന പേർ
അവർ അർഹിച്ചിരുന്നില്ല...

ആ പിശാചുക്കൾ കൈയ്യിൽ കരുതിയ
മാരകായുധങ്ങൾ
പുറത്തെടുത്ത് എല്ലാവരിലും
ഭീതി ഉളവാക്കി

ആ തീവണ്ടി വഹിച്ച ഒരുവരിലും
ഇപ്പോൾ, ആശയുടെയും
സ്വപ്നത്തിന്റെയും
സന്തോഷത്തിന്റെയും
ഒരംശം കൂടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല...

ചിതാഭസ്മമൊഴുക്കാൻ വന്നവരും
കൂടിക്കാഴ്ച ആഗ്രഹിച്ചവരും
അമ്മയെ സുഖവിവരം
അറിയിക്കാനിരുന്നവരും
മിരാസാധുവാകാൻ ആശിച്ചവരും
മരവിപ്പോടെ ഇരുന്നു...

ആയുധധാരികൾ
ഓരോരുത്തരെയും കടന്നുപിടിച്ചു
പലരും പണവും, സ്വർണ്ണവും, എല്ലാം
എറിഞ്ഞിട്ടു കൊടുത്തു
പലരും അവരുടെ കാൽ പിടിച്ചും,
കൈപിടിച്ചും കെഞ്ചിക്കരഞ്ഞു
പലരും അവരുടെ കുടുംബത്തിലെ
അവസ്ഥയോർത്ത് വ്യസനിച്ചു.
സ്വപ്നങ്ങളേന്തിയ തീവണ്ടി
രോദനങ്ങളേന്തുന്നു
പ്രതീക്ഷകളേന്തിയ തീവണ്ടി
നിസ്സഹായതയേന്തുന്നു

ആശകളേന്തിയ തീവണ്ടി
നിരാശകളേന്തുന്നു...

കാലപുരിയിൽ നിന്നെത്തിയ
പിശാചുക്കളെപ്പോലെ അവർ
ഓരോരുത്തരെയായി വെട്ടിവീഴ്ത്തി
വയർ പിളർത്തിയും വെടിവെച്ചും
ഞെക്കിയും ഞെരുക്കിയും
അവരുടെ ചൈന്യമകറ്റി

ചിതാഭസ്മമൊഴുക്കാൻ വന്നവരും
കൂടിക്കാഴ്ച അഗ്രഹിച്ചവരും
അമ്മയെ സുഖവിവരം
അറിയിക്കാനിരുന്നവരും
കാലത്തിന്റെ തിരശ്ശീലയുടെ പിന്നിൽ
മാഞ്ഞു

യാത്രക്കാരെ ഏന്തിയ തീവണ്ടി
ജഡങ്ങളേന്തുന്നു
സ്വപ്നങ്ങളേന്തിയ തീവണ്ടി
ഇപ്പോൾ ഓർമ്മകളേന്തുന്നു...
പ്രതീക്ഷകളേന്തിയ തീവണ്ടി
കാലത്തിന്റെ കരാളമാം പാതകളിൽ
വച്ച് എന്നന്നേക്കുമായി നിലച്ചു...

അന്ധകാരത്തിൻ ഇടനാഴികളിലൂടെ
തീവണ്ടി ചീറിപ്പാഞ്ഞു
അതിനുള്ളിൽ ജീവനറ്റ ചിത്തങ്ങൾ....
തിരിഞ്ഞു നോക്കലുകളുടെ തീ,
അവരുടെ
ചിത്തങ്ങളിലാളിക്കത്തിയതിനാൽ
അവ കനലായും ചാരമായും
അന്തരീക്ഷത്തിൽ ലയിച്ചു...

ചിതലരിക്കാത്ത ഓർമ്മകളിലൂടെ...

അവന്തിക
X

സെന്റ് തെരേസാസ് എന്ന എന്റെ ചെറിയ ലോകത്തുനിന്നും കുഞ്ഞുകുഞ്ഞു സ്വപ്നങ്ങളുമായി ഞാൻ സെന്റ് ജോസഫ്സിന്റെ പടികൾ കയറിവന്ന നിമിഷം ഒരു മങ്ങിയ ചിത്രംപോലെ എന്റെ മനസ്സിലുണ്ട്. കൗതുകത്തോടെ ചുവരിലെ ആകർഷകമായ ചിത്രങ്ങളുടെ ഭംഗി ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ട് ഒന്ന് സി-യുടെ അകത്തേക്ക് ഞാൻ കടന്നു ചെല്ലുമ്പോൾ, ഹൃദയത്തിൽ സൂക്ഷിക്കാൻ ഇത്രയധികം അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. “ചുട്ടയിലെ ശീലം ചുടല വരെ” എന്ന ചൊല്ലുപോലെ അന്ന് തുടങ്ങിയ ‘ഗുഡ്മോർണിംഗ് ടീച്ചർ, ഗോഡ് ബ്ലസ് യൂ’ എന്ന് ഈണത്തിൽ ചൊല്ലുന്ന ആ ശീലത്തിന് ഇത്രയും വർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറവും ഒരു മാറ്റവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ഞാൻ രണ്ടാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ അന്നത്തെ പ്രിൻസിപ്പാളായിരുന്ന മനോജ് ഫാദർ എന്നെ തല്ലുകയുണ്ടായി. അന്ന് ഞാൻ അതിന്റെ പേരിൽ നീരസപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും ഇന്ന് അതേപ്പറ്റി ഓർക്കുമ്പോൾ മുഖത്ത് ഒരു ചെറുപുഞ്ചിരിയാണ് വിടരുന്നത്. അങ്ങനെ മധുരമേറിയ നിമിഷങ്ങളിലൂടെ എന്റെ ജീവിതം കടന്നുപോകുമ്പോഴാണ് അഞ്ചാം ക്ലാസ് അവസാനിക്കാറായ സമയത്ത് കൊറോണ എന്ന മഹാമാരി കാരണം സ്കൂൾ പൂട്ടുന്നത്. അന്ന് അതിനെപ്പറ്റി എനിക്ക് വലിയ ധാരണ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ സ്കൂൾ നേരത്തെ പൂട്ടിയതിൽ ഞാൻ ഏറെ സന്തോഷിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ആ സന്തോഷത്തിന് അധികകാലം ആയുസ്സ് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല, എന്റെ ആറാം ക്ലാസ് ടീച്ചർമാർ അയച്ചുതന്നിരുന്ന കുറച്ച് വീഡിയോകളിൽ മാത്രമായി ഒതുങ്ങിപ്പോയി. എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളെ കാണാനാകുന്നില്ലല്ലോ എന്നതായിരുന്നു അന്നത്തെ എന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സങ്കടം.

പിന്നീട് അടുത്ത വർഷം ഗൂഗിൾ മീറ്റ് വഴിയായിരുന്നു ക്ലാസുകൾ. അപ്പോൾ സുഹൃത്തുക്കളെയെല്ലാം കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും നേരിട്ട് കാണുന്നതിന്റെയും കഥകൾ പങ്കിടുന്നതിന്റെയും സുഖം അപ്പോഴും ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കേ നവംബർ ഒന്നാം തീയതി സ്കൂളുകൾ പഴയതുപോലെ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. പക്ഷേ, ഒരു വ്യത്യാസം മാത്രം... കുട്ടികളുടെയും ടീച്ചർമാരുടെയും മുഖത്ത് ‘മാസക്’ എന്നും ഉണ്ടായിരുന്നു. ശീലമില്ലാത്തതിനാൽ കുറച്ച് ബുദ്ധിമുട്ടായിരുന്നെങ്കിലും എല്ലാവരെയും പഴയതുപോലെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞ സന്തോഷത്തിലായിരുന്നു ഞാൻ. പിന്നെയും മാസങ്ങൾ കടന്നുപോയി. അപ്പോഴേക്കും ഒരേഴാം ക്ലാസുകാരിയിൽനിന്നും ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥിനിയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു ഞാൻ. എന്റെ ഒരുപാട് ഉറ്റ സുഹൃത്തുക്കൾ അപ്പോഴേക്കും മറ്റ് സ്കൂളുകളിലേക്ക് മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏറെ വിഷമത്തോടെയായിരുന്നു ഞാൻ

എട്ട് എ-യുടെ അകത്തേക്ക് കയറിച്ചെന്നത്. എന്നാൽ പിന്നീട് എന്റെ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു വർഷമായി അത് മാറി. ഷിഫാന മിസ്സായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ് ടീച്ചർ. അഞ്ചാം ക്ലാസ് തൊട്ട് മിസ്സിനെ അറിയാമായിരുന്നത് കൊണ്ട് മിസ്സിനെ ക്ലാസ് ടീച്ചറായി ലഭിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ഏറെ സന്തോഷിച്ചു.

ആ വർഷം എട്ടാം ക്ലാസിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായി നടത്തിയ 3 ദിവസം നീണ്ടുനിന്ന ക്യാമ്പ് ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരു പുതിയ അനുഭവമായിരുന്നു. വീട്ടുകാരിൽ നിന്നെല്ലാം അകന്ന് സുഹൃത്തുക്കളോടൊപ്പം കഴിഞ്ഞ 3 ദിവസങ്ങൾ. ആരുടെ മുന്നിലും 'I am a Josephite' എന്ന് തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ച് പ്രൗഢിയോടെ പറയാൻ എന്നെ പഠിപ്പിച്ചത് ഇവിടെ നിന്നും എനിക്ക് കിട്ടിയ അറിവും ഓർമ്മകളുമാണ്. അന്നാദ്യമായി സെന്റ് ജോസഫിന്റെ പടികൾ കയറി വന്നതുപോലെ ഇനി കുറച്ചു മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഇവിടെനിന്നും പടിയിറങ്ങേണ്ടി വരുമല്ലോ എന്ന ചിന്ത എന്നെ ഏറെ വേദനിപ്പിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഇനിയും എത്രകാലം കഴിഞ്ഞാലും ചിരി മായാതെ, ചിതലരിക്കാതെ സെന്റ് ജോസഫ്സ് എനിക്ക് സമ്മാനിച്ച ഓർമ്മകൾ എന്നും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഭദ്രമായിരിക്കും.

കൃഷിയിടത്തിൽ ഒരു ദിനം

മാതൃഭൂമി സീഡിന്റേയും മലയാള മനോരമ നല്ലപാഠത്തിന്റേയും ഭാഗമായാണ് അന്ന് ഞങ്ങൾ പതിനൊന്നു പേർ നെൽപ്പാടം സന്ദർശിച്ചത്. പാടം ദൂരെ നിന്ന് മാത്രം കണ്ടിട്ടുള്ള എനിക്ക് പാടം സന്ദർശിക്കാൻ പോകുന്നു എന്ന് കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ കൗതുകം തോന്നി.

കൃഷിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു കെട്ട് സംശയങ്ങളുമായാണ് ഞങ്ങൾ അവിടെയെത്തിയത്. ആ സംശയങ്ങളുടെയെല്ലാം ഉത്തരവുമായാണ് കർഷകർ ഞങ്ങളെ വരവേറ്റത്. അവർ പറയുന്ന ഓരോ കാര്യവും ഞങ്ങൾക്ക് പുതിയ അറിവുകളായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ കൃഷി കുറയുന്നതിനെക്കുറിച്ചും നെൽകൃഷിയെക്കുറിച്ചും കർഷകർ നേരിടുന്ന പ്രതിസന്ധികളെക്കുറിച്ചും ഗവൺമെന്റിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന സഹായങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവർ സംസാരിച്ചു.

അമിയ വി
VIII-A

അതിനുശേഷം കൃഷിയെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അറിയാനായി ഞങ്ങൾ പാടത്തേക്കിറങ്ങി. ഞാറ് പറിക്കാനും നടാനുമൊക്കെ അവരിൽ നിന്ന് പഠിച്ചു. പാടത്തിന്റെ ഒരറ്റത്ത് നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന ചിറ കാണാനും ഞങ്ങൾ മറന്നില്ല. കൃഷിയെന്ന മഹത്തായ സേവനത്തെ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ ഒരു ദിവസമായിരുന്നു അത്. കൃഷിയെക്കുറിച്ച് ഒരുപാട് കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയ സന്തോഷത്തിലാണ് ഞങ്ങൾ ഏവരും മടങ്ങിയത്.

ആധവ് ജിതേഷ്
III-C

അമ്മക്കുരുവിയുടെ വീട്

കാട്ടിൽ ഒരു വലിയ പുഴ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ പുഴയിലായിരുന്നു ആ ആമ താമസിച്ചിരുന്നത്. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം പുഴയുടെ തീരത്തുള്ള മരത്തിൽ ഒരു അമ്മക്കുരുവി വീടുണ്ടാക്കുന്നത് ആമ കണ്ടു. ഉണങ്ങിയ ചെറിയ കമ്പുകളും ഇലകളും നാരുകളും ഒക്കെ വെച്ചായിരുന്നു വീടുണ്ടാക്കിയത്. അതിനുശേഷം അച്ഛൻകുരുവിയും അമ്മക്കുരുവിയും മൂന്ന് കുരുവിക്കുഞ്ഞുങ്ങളും അതിനകത്ത് താമസമാക്കി. ആമയും അമ്മക്കുരുവിയും പെട്ടെന്ന് ചങ്ങാതിമാരായി. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം ആമ അമ്മക്കുരുവിയുടെ വീടിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു, “നിങ്ങൾക്ക് വീടുണ്ടാക്കാൻ എന്തൊരു ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. കാണാനാണെങ്കിൽ ഒരു ഭംഗിയുമില്ല. മഴ പെയ്താൽ ആകട്ടെ നനയുകയും ചെയ്യും. എനിക്ക് നിങ്ങളെപ്പോലെ വീട് ഒന്നും ഉണ്ടാക്കണ്ട. പുറംതോട് തന്നെയാണ് വീട്.” അപ്പോൾ അമ്മക്കുരുവി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു, “നീ പറഞ്ഞതെല്ലാം ശരിയാണ്. എന്റെ വീട്ടിൽ ഞാൻ മാത്രമല്ല താമസിക്കുന്നത്. അച്ഛൻകുരുവിയും കുഞ്ഞിക്കുരുവികളും ഉൾപ്പെടും. എന്നാൽ നിന്റെ പുറംതോടിൽ നിനക്ക് മാത്രമല്ലേ താമസിക്കാൻ പറ്റുകയുള്ളൂ. ഒറ്റയ്ക്ക് താമസിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് എല്ലാവരും ഒത്തൊരുമിച്ച് താമസിക്കുന്നതാണ്. അമ്മക്കുരുവിയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് ആമ നാണിച്ച് തലതാഴ്ത്തി.

മഴക്കോള്

മെഹനഹിലാൽ
II-A

കാർമേഘങ്ങൾ ഇരുണ്ടല്ലോ
മാനത്തൊരു വെട്ടം വന്നല്ലോ
ഡും ഡും ഇടിമുഴങ്ങിയല്ലോ
ശൂ ശൂ കാറ്റുകൾ വീശിയല്ലോ
എൻ കുട ഞാൻ നിവർത്തിയല്ലോ
കാറ്റത്തെൻ കുട പാറിയല്ലോ
മഴയിൽ രസിച്ച് കളിച്ചുവല്ലോ
ആഹാ ആഹാ എന്തുരസം

കുളിർമഴ

സാരംഗ്. എം.പി
II-C

മഴയേ നീ തുള്ളിയായി താഴേക്ക് വരൂ
നിൻ തണുത്ത തുള്ളികൾക്കായി
ഞാൻ കാത്തിരിക്കുന്നു
വരണ്ടുണങ്ങിയ എൻ ഭൂമിയേ
നീ ചുംബിച്ചുണർത്തൂ
എൻ കണ്ണുനീർ തുള്ളികൾപോൽ
കവിളുകളെ നനച്ചു പെയ്യൂ
എൻ മനസ്സിനെയും ഭൂമിയെയും
തണുപ്പിക്കും മഴയേ
നീ തുള്ളിയായി വരൂ.

വേനൽമഴ

അമേയ കല്യാണി
VI-A

വേനൽചൂട് സഹിക്കവയ്യ
മഴയും മഴക്കോളും എങ്ങുമില്ല
ഏസിക്കാണേൽ തണുപ്പില്ല
പുഴയിൽ വെള്ളം വറ്റുകയായി
വേനൽച്ചൂട് അസഹ്യമായി
ഒരു മഴയ്ക്കായി കൊതിച്ചു നിൽക്കേ
ഒരു മഴയ്ക്കായി പ്രാർത്ഥിച്ചു നിൽക്കേ
പെയ്യുകയായി മഴ മഴ
ഇടിയും മിന്നലും ഇടയിൽ വന്നു
പുതുമഴ പുതുമഴ വേനൽമഴ

വന്നല്ലോ

പാർവതി
IV-C

ഉണ്ണി ഉണരൂ കളിയാടാം
കളികൾ പലതും കളിക്കണ്ടേ
സന്തോഷത്താൽ നിറയേണ്ടേ
അക്കരെ മാവിൻകൊമ്പത്തെ
മാങ്ങ കഴിക്കണ കുഞ്ഞണ്ണാൻ
അതു കേട്ട് ഉടനെ പറഞ്ഞല്ലോ
അവധിക്കാലം രസമല്ലേ
സന്തോഷത്തിൻ നാളല്ലേ

മരിയാപുരം പിന്നിട്ട വഴികളിലൂടെ...

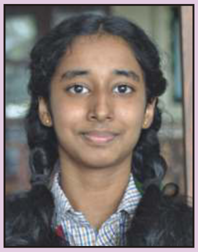

അഞ്ജു പി.എ
IX-A

മരിയാപുരം മലപ്പുറത്തിന്റെ ഭാഗമായ ഒരു ചെറു കുടിയേറ്റ ഭൂമി. എട്ടുപതിറ്റാണ്ടിന്റെ ചരിത്രം ഉറങ്ങുന്ന മണ്ണ്. കുടിയേറ്റം... എന്ന ജീവിത പോരാട്ടത്തിലും ഒന്നിച്ചു മുന്നോട്ടു നീങ്ങി സ്വപ്നങ്ങൾ കൊയ്തെടുത്ത ഗ്രാമം. ഇല്ലായ്മയുടെയും വല്ലായ്മയുടെയും നാളുകളിൽ സന്തോഷത്തിന്റേയും ദുഃഖത്തിന്റെയും കണ്ണീർപ്പൂക്കൾ ഏറെ പൊഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇന്നും നാട്ടുകാർ ഒരു ചെറുപുഞ്ചിരിയോടെ ഓർക്കുന്നതാണ് മരിയാപുരത്തിന്റെ ചരിത്രം. കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ ഭയന്ന് ആരും തിരിഞ്ഞുനോക്കാതിരുന്ന മലയോര പ്രദേശങ്ങൾ ഇന്ന് പൂങ്കാവനങ്ങളാണ്. മനസ്സിനെ സ്നേഹിച്ച് മണ്ണിനോട് ചേർന്ന് നിന്ന്, മണ്ണിൽനിന്ന് പൊന്ന് കൊയ്തെടുത്ത കർഷകർക്ക് പറയാൻ കഥകളേറെ...

1948–49 ൽ മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിലെ ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ നിന്ന് രണ്ട് കുടുംബങ്ങളാണ് ആദ്യമായി കുടിയേറിയത്. പിന്നീട് കുടിയേറുന്നവരുടെ എണ്ണം കൂടുകയും 1950 ഓടെ അമ്പതോളം കുടുംബങ്ങൾ കുടിയേറി താമസമാരംഭിച്ചു. മണ്ണിനോട് ഇണങ്ങിച്ചേർന്ന് ജീവിച്ച ഇവരുടെ പ്രധാന ജീവിതമാർഗ്ഗം പച്ചക്കറി വ്യാപാരമായിരുന്നു. തുടർന്ന് പള്ളി സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നത്തെ കാലഘട്ടത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കിയ നാട്ടുകാർ ഒരുമിച്ച് പള്ളിയോട് ചേർന്ന് 1951–ൽ എൽ.പി സ്കൂൾ സ്ഥാപിച്ചു. പിന്നീട് വരുംവർഷങ്ങളിൽ യു.പി സ്കൂളായി ഉയർത്തുകയും, അതിനെ തുടർന്ന് ഹൈസ്കൂളും, ഹയർസെക്കണ്ടറിയും ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

അതിമനോഹരമായ കൃഷിഭൂമിയും നെൽപ്പാടങ്ങളും കുന്നുകളും മലകളും കാടുകളും തോടുകളും എല്ലാം കൊണ്ടും പ്രകൃതി തന്നെ കയ്യൊപ്പ് ചാർത്തിയ നാടായിരുന്നു മരിയാപുരം. എന്നാൽ പിന്നീട് എപ്പോഴോ കുടിയേറിയവരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചതോടെ സ്വന്തം ജീവിതത്തെ പറ്റിയുള്ള ചിന്ത വന്നപ്പോഴും ആ പ്രകൃതിയിട്ട കയ്യൊപ്പ് പതിയെ പതിയെ മാഞ്ഞുതുടങ്ങി. എന്നിരുന്നാലും അവശേഷിക്കുന്ന മായാത്ത പ്രകൃതിസൗന്ദര്യത്തെ ഇന്നും നാട്ടുകാർ ഏറെ ശ്രദ്ധയോടെയാണ് കൊണ്ടുനടക്കുന്നത് എന്നത് ഏറെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം തന്നെയാണ്.

അമ്മ

ജോന്ന നെബു ചുള്ളിയിൽ
III-C

ഒരിക്കലും വറ്റാത്തതാണെൻ
അമ്മതൻ സ്നേഹം
നാവിൽ രുചിയേറും വിഭവങ്ങൾ
തന്നത് അമ്മതൻ കൈപ്പുണ്യം
ഞാനിന്നെഴുതുന്ന അക്ഷരങ്ങൾ
ആദ്യമായി എന്നെ
കൈപിടിച്ചെഴുതിച്ചതും എൻ അമ്മ
അമ്മതൻ കരസ്പർശം എന്നും
എവിടെയും ഉണ്ടെൻ ജീവിതത്തിൽ

ചിത്രം: ജീവിതം
സംവിധാനം: ഞാൻ

ഓരോ വ്യക്തിയും അവരവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ കലാകാരനാണ്. ഓരോ നിമിഷവും ഓരോ തീരുമാനവും ഓരോ അനുഭവവും എല്ലാത്തിനും വ്യത്യസ്ത നിറങ്ങൾ, വ്യത്യസ്ത രൂപങ്ങൾ, വ്യത്യസ്ത കാഴ്ചകൾ എന്നിവയാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ ഈ ചിത്രത്തിൽ നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങളും സ്വപ്നങ്ങളും പ്രതിഫലിക്കുന്നു.

അവസരങ്ങളും തീരുമാനങ്ങളും നമ്മുടെ ജീവിതയാത്രയിൽ ശൂന്യമായ ഒരു ക്യാൻവാസ് സൃഷ്ടിക്കുന്നു. തുടർന്നുള്ള അനന്ത സാധ്യതകളെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. ജീവിതയാത്രയ്ക്കിടയിൽ നേരിടുന്ന പ്രതിസന്ധികൾ, എടുക്കുന്ന ചെറുതും വലുതുമായ തീരുമാനങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ നിറം ചേർക്കുന്നു. ഓരോ തീരുമാനവും ഓരോ കൃതിയുടെ അടയാളംപോലെ നമുക്ക് സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഓരോ സവിശേഷത നൽകുന്നു.

ഒരു കലാകാരന്റെയും യാത്രയിൽ സൃഷ്ടിക്ക് മുഖ്യ പങ്കുണ്ട്. നമ്മുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ, ആഗ്രഹങ്ങൾ പ്രാപ്തമാക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു.

നിറങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം:

അനുഭവങ്ങൾ... വികാരങ്ങൾ... എന്നിവ സൂചിപ്പിക്കാൻ ചിത്രത്തിൽ നിറങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. സന്തോഷം, സ്നേഹം, ദുഃഖം, കോപം... ഒരു കലാകാരൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന നിറങ്ങൾ, നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ സത്യമായിട്ടുള്ള വ്യക്തിത്വം പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ ആവശ്യമാണ്. നാം നമ്മെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനകലാകാരന്മാരായി കരുതുമ്പോൾ മറ്റു വ്യക്തിത്വങ്ങളെ അവഗണിക്കരുത്. ബന്ധുക്കൾ, സുഹൃത്തുക്കൾ, ഉപകാരികൾ... എല്ലാവരും നമ്മുടെ ക്യാൻവാസിലേക്ക് പുതിയ നിറങ്ങൾ, തന്ത്രങ്ങൾ, കാഴ്ചപ്പാടുകൾ എന്നിവ നൽകുന്നു. ഇവരുടെ സ്വാധീനം നമ്മെ വളരാൻ സഹായിക്കുന്നു.

ഒരു കലാകാരൻ തന്റെ ചിത്രത്തെ പുനഃനിർമ്മിക്കേണ്ടതാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ, സ്വഭാവം എന്നിവ പുനഃപരിശോധിക്കാൻ തയ്യാറാവണം.

ജീവിതം ഒരു ചിത്രമാണ്, അതിൽ നാം ഓരോരുത്തരും നമ്മുടെ കലാകാരന്മാരാണ്. പ്രതിസന്ധികൾ അഭിമുഖീകരിച്ച്, തീരുമാനങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച്, അനുഭവങ്ങളെ ഉൾക്കൊണ്ട്, മാതൃകകൾ പിന്തുടർന്ന്, നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ നമുക്ക് സൃഷ്ടിക്കാം. ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ നിമിഷവും ഓരോ നിറവും നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ ആലേഖനം ചെയ്യുന്നതാണ്. നമ്മുടെ ജീവിതം "കളറാവട്ടെ".

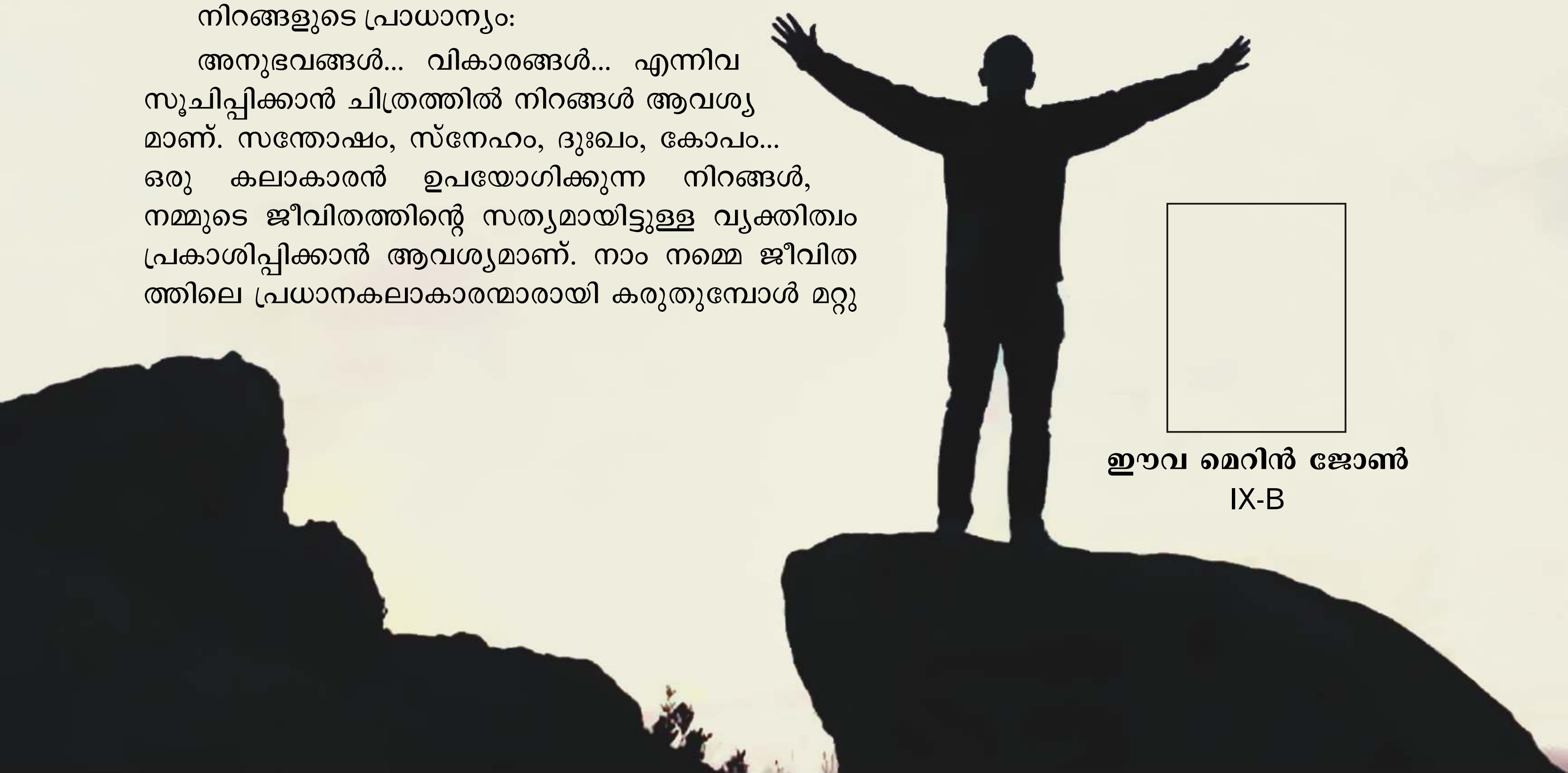

ഈവ മെറിൻ ജോൺ
IX-B

നിശീഥിനി

രാപ്പാടി പാടുന്ന പാട്ടിന്റെ ഈണത്തിൽ
പുഞ്ചിരിതൂകുന്ന തിങ്കൾ
നിശയുടെ ശാന്തമായ രാഗത്തിൽ
ഒറ്റയ്ക്കു മൂളുന്ന കൂമൻ
കൂമന്റെ മൂളലിൻ താളത്തിനൊപ്പം
താരാട്ടുപാടുന്നൊരമ്മ
അമ്മതൻ പാട്ടിന്റെ പാലാഴി തേടി
ഞാനെന്ന പൈതലിൻ ഉള്ളം
കൂരിരുട്ടത്ത് തീപ്പൊരി വിതറുന്ന
മിന്നാമിനുങ്ങെന്ന ജന്മം
രാത്രിതൻ ഏഴാം യാമത്തിൻ വീഥിയിൽ
അട്ടഹസിക്കുന്ന മുത്തശ്ശികഥയിലെ യക്ഷി
പാലകൾ പൂക്കുന്ന ഗന്ധർവ്വയാമത്തിന്റെ
ശ്വാസത്തിൻ ഈരടികൾ കേട്ടു.
സ്വച്ഛമാം താളത്തിൽ മൂകമാം ജനാലയിലൂടെ
എന്നെ തഴുകുന്ന മഴയും
ഉച്ചത്തിൽ ആഴത്തിൽ നിന്നും
അലയ്ക്കുന്ന കൂപമണ്ഡൂകവും
നിശീഥിനി നീ എത്ര സുന്ദരി
നിന്നെ തഴുകുന്ന നിലാവും
മുത്തശ്ശിക്കഥ കേട്ടു പിറകിലോട്ടാഞ്ഞ
ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ഞാനും.

ശ്രീലക്ഷ്മി. എ
VI-B

അഞ്ജല ബിജു
IV-B

യാത്ര

നാമെല്ലാവരും യാത്ര ചെയ്യാനിഷ്ടപ്പെടുന്നവരാണ്. പലതരത്തിലുള്ള യാത്രകളുണ്ട്. കര, വ്യോമ, ജലഗതാഗത മാർഗങ്ങളിലൂടെയെല്ലാംനമുക്ക് യാത്ര ചെയ്യാം. യാത്രയിൽ നമുക്ക് ഭംഗിയേറിയ കാഴ്ചകൾ കാണാം. യാത്രകൾ നമുക്ക് മറക്കാനാവാത്ത ഓർമ്മകൾ സമ്മാനിക്കുന്നു. യാത്രയിൽ നമുക്ക് പക്ഷികളേയും, മൃഗങ്ങളേയും, വ്യത്യസ്ത തരത്തിലുള്ള പൂക്കളേയും കാണാൻ സാധിക്കും. യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ പല ഭക്ഷണങ്ങൾ കഴിക്കാം. നല്ല യാത്രകൾ എന്നും നല്ല ഓർമ്മകൾ സമ്മാനിക്കുന്നു.

അരക്കിലോ സമാധാനം

നഹർഷാ. കെ
XII

ഡിസംബറിലെ ഒരു തണുപ്പുള്ള പ്രഭാതം. തേൻമലയുടെ മണ്ണിൽ സൂര്യന്റെ കിരണങ്ങൾ മൗനമായി പതിച്ചു. അതിരാവിലെ കട തുറക്കാൻ വന്ന പലചരക്ക് കടക്കാരൻ കോമുള്ളി ആ കാഴ്ച കണ്ട് ഞെട്ടി.

മുടിയും താടിയുമൊക്കെ നീട്ടിവളർത്തിയ ഒരു സ്വാമി മുൻപിലുള്ള ബെഞ്ചിൽ ഇരിക്കുന്നു. കരുത്തുറ്റ ശരീരമുള്ള അയാളുടെ മുഖത്തിന് നല്ല തേജസ്സ് ഉണ്ടായിരുന്നു. വലതുപുരികത്തിനോട് ചേർന്ന് ഒരു മുറിവിന്റെ പാടുള്ള അയാൾ കോമുള്ളിയെ നോക്കി മന്ദഹസിച്ചു. കോമുള്ളി ചോദിച്ചു: “ആരാ?”

“സ്വൽപം ദൂരേന്ന് വരികയാ... ഒരു യാത്രയിലാ...”

“എന്താ വേണ്ടത്?” “സമാധാനം”. ഇത് പലചരക്ക് കടയാണ്.

“മനസ്സിലായി... നാം നിങ്ങൾ വന്നിട്ട് പോകാം എന്ന് വിചാരിച്ചു”.

“അതെന്തേ?”

“നാം രാത്രിയിൽ ഇതിലേ കടന്ന് പോകവേ കുറച്ചുപേർ കടയുടെ പൂട്ട് പൊളിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് കണ്ടു.”

“ലാ ഹൗല വലാ...! എന്നിട്ട്” കോമുള്ളി പൂട്ട് പരിശോധിച്ചു. പൂട്ടിന് പരിക്കുകളുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ സ്വാമിയോട് നന്ദി പറഞ്ഞു. സൗമ്യമായ പുഞ്ചിരിയോടെ യാത്ര പുറപ്പെടാൻ ഒരുങ്ങിയ അയാളെ കോമുള്ളി നിർബന്ധിച്ചു അവിടെ ഇരുത്തി.

“ചായ കുടിച്ചിട്ട് പോവാം”. “ആവാം”.

സ്വൽപ്പം കഴിഞ്ഞ് ഗംഗാധരന്റെ ചായക്കട തുറന്നു. ബംഗാളി പയ്യൻ സ്വാമിക്ക് ചായ കൊണ്ടുകൊടുത്തു. “ഘർ കിദർ ഹെ?” പയ്യൻ സ്വാമിയെ പരിചയപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചു.

“ജഹാം രഹ്ത്തെ ഹെ ഹം, വോ ഹി ഘർ ഹെ...” സ്വാമി തന്റെ പാണ്ഡിത്യം തെളിയിച്ചു.

‘തേൻമലയിലൊരു ദിവ്യനെത്തി’ എന്ന ഒരു വാർത്ത ആ അൻപത് സെന്റ് ചുറ്റളവുള്ള കവലയിൽ വ്യാപിച്ചു. കേട്ടവർ കേട്ടവർ അയാളെ

കാണാൻ വന്നു.

“എന്ത് തേടിയുള്ള യാത്രയിലാണ്?”- പപ്പടക്കാരൻ പാപ്പി ചോദിച്ചു.

“സമാധാനം”.

“ഓ... അപ്പോ കല്യാണം കഴിച്ച സ്വാമിയാണല്ലേ...” പാപ്പിയുടെ മറുപടി എല്ലാവരേയും ചിരിപ്പിച്ചു. “സ്വാമിയുടെ പേരെന്താണ്?”

“അച്ഛനിട്ട പേര് ചെമ്പൻ”.

“അപ്പോ അമ്മയിട്ട പേരോ?” “വിനോദ് എന്നായിരിക്കും”- കൂട്ടത്തിൽ ആരോ കൗണ്ടറടിച്ചു.

“പേരിലെന്തിരിക്കുന്നു സോദരാ. കർമ്മത്തിലും ദൃഷ്ടാന്തത്തിലുമല്ലേ മനുഷ്യന്റെ പ്രസരം അനിർവ്വചനീയമാകുന്നത്?”

റേഷൻകടയിൽ അരി വാങ്ങാൻ വന്ന എൽ. ഐ.സി ദമയന്തി വിവരമറിഞ്ഞ് സ്വാമിയെ കാണാനെത്തി. “എങ്ങോട്ടാ യാത്ര?”

“സമാധാനം തേടിയുള്ള യാത്രയാണ്. ഇവിടെയെവിടെയെങ്കിലും കിട്ടുമോ?”

“ഒരു അരക്കിലോ മതിയോ?”- കൂട്ടത്തിൽ ആരോ തമാശിച്ചു.

“ഇവിടെ സമാധാനം വിൽക്കുന്ന ഒരാളേ ഉള്ളൂ...” കടയിൽനിന്ന് കോമുള്ളി ഉച്ചത്തിലാണ് പറഞ്ഞത്.

“അതാരാ?” സ്വാമിയുടെ മുഖത്ത് അത്ഭുതം.

“കഞ്ചാവ് കുഞ്ചൻ”

“ങേ... പക്ഷേ... അവന്റെ ഒരു ബീഡിക്ക് നല്ല വിലയാ...” വെങ്കിടിയുടെ ബേക്കറിയിലെത്തിയ പാപ്പി പറഞ്ഞു. കടയിൽ കൂട്ടച്ചിരി ഉയർന്നു.

ദിവ്യനെ കാണാൻ മാത്രമല്ല അയാൾക്ക് ഭക്ഷണം വാങ്ങിക്കൊടുക്കാനും നാട്ടുകാർ തിരക്ക് കൂട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചായക്കടയിൽ എത്തിയ സ്വാമിക്ക് പൊറോട്ടയും മീൻകറിയും നൽകിയ ഗംഗാധരൻ പറഞ്ഞു: “കേരളത്തിലെ പൊറോട്ടയിൽ സമാധാനം ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്ന് ഏതോ ഒരു എഴുത്തുകാരൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.”

“ആ മസാലക്കഥ എഴുതുന്ന ബാലഗോപാലൻ മാഷായിരിക്കും ല്ലേ...?” ബക്കർ ബ്രോക്കർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ട്യൂഷൻ കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങുകയായിരുന്ന ആൽബിയും കോശിയും ദിവ്യനെ ഒരു നോക്കു കണ്ടു. “ജീവിതവിജയത്തിന് എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?”

“സ്വയം തിരിച്ചറിയുക, പാതി വിജയം കിട്ടും.”

“ഉറക്കമില്ലായ്മയുടെ കാരണം എന്താണ്?” വ്യത്യസ്തമായ ചോദ്യങ്ങൾ തലങ്ങും വിലങ്ങും പ്രവഹിച്ചു.

“അദ്ധ്വാനക്കുറവ്.” “മരിക്കാതിരിക്കാൻ എന്തെങ്കിലും മാർഗ്ഗമുണ്ടോ?” “ജനിക്കാതിരിക്കണം”. “സ്വാമിയേ... ഏറ്റവും നല്ല ലാഭമുള്ളതും നിലനിൽക്കുന്നതുമായ കച്ചവടം ഏതാണ്?” “ഭയം വിൽക്കുന്ന കടകൾ”. ‘‘അതെന്താ?’’ ‘‘മതപണ്ഡിതന്മാരുടെ ചികിത്സാ സെന്ററുകൾ. അന്ധവിശ്വാസികൾ പെരുകിയ ഈ നാട്ടിൽ പൊട്ടിപ്പൊളിയാത്ത ഏക കച്ചവടം അതാണ്. അത് ചോദ്യം ചെയ്യാൻപോലും ഒരു കാലത്തും ആരും ഉണ്ടാകില്ല.” സ്വാമിയുടെ കഴമ്പുള്ള മറുപടികൾ തേൻമല നിവാസികളെ അതിശയിപ്പിച്ചു.

സ്വാമിക്ക് അന്ന് അവിടെ തങ്ങാൻ മുറി ഒരുക്കി. “എന്നാലും അയാളെന്തിനായിരിക്കും വന്നത്?” എന്ന ചോദ്യം എല്ലാവരെയും അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പിറ്റേ ദിവസം രാവിലെ പൂട്ട് പൊട്ടിക്കിടക്കുന്ന തന്റെ പലചരക്ക് കട കണ്ട കോമുള്ളി മേശയിലെ കാലിയായ വലിപ്പ് കണ്ട് ഉച്ചത്തിൽ അലറി- “എന്റെ മുപ്പതിനായിരം പോയേ.!” ആളുകൾ കൂടി, പോലീസ് വന്നു. ദിവ്യനെ വിളിക്കാൻ പോയ ആരോ ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: “സ്വാമി ഇവിടെ ഇല്ല”. സംശയം തോന്നിയ പോലീസ് സ്വാമിയുടെ മുറി പരിശോധിച്ചു. കട്ടിലിന്റെ അടിയിൽ നിന്ന് നീളമുള്ള വെപ്പ് താടി കണ്ടെത്തിയ പോലീസ് കാര്യങ്ങൾ ഊഹിച്ചു.

കവലയിൽ ആൽത്തറയിൽ കൂടിനിന്നവരോട് കഞ്ചാവ് കുഞ്ചൻ നമ്പൂരി ഭാഷയിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ഹൈ... എന്താ കേൾക്കുന്നത്, അവസാനം സ്വാമി ചെമ്പൻ തിരുവടികൾ കോമുള്ളിയുടെ സമാധാനം കൊണ്ടുപോയത്രേ.... ശിവ, ശിവ...”

“കലികാലം കുട ചൂടും ധൃതി തൻ മർമ്മരം, അചഞ്ചല നിരക്ഷരൻ വീഴുമീ ജാജ്വല്യമാം ഭൂമിയിൽ ഞാനാര് നീയാര്, ജീവിതത്തിന്റെ നിറഭേദങ്ങൾ”- കഞ്ചാവ് കുഞ്ചന്റെ മൊഴി കേട്ട് തർത്തീബ് ചോദിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു, “എത്ര ബീഡി വലിച്ചെടൈ?”

വയനാട്ടിലെ കണ്ണുനീർ

വയനാട്ടിലെ മല തകർന്നു
വെള്ളം വന്നു പുഴയോരത്ത്
രാത്രിയിൽ വെള്ളം പെയ്തിറങ്ങി
മലമുകളിൽ ജീവിതം പൊലിഞ്ഞു
ഹൃദയം വിലപിക്കുന്നു
വയനാടിനെ തിരിച്ചെടുക്കാനായി
മനുഷ്യരേവരും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു

ഗൗതം കൃഷ്ണ
VI-A

എന്റെ പൊന്നമ്മ

അമ്മ... അമ്മയല്ലോ എൻ ജീവൻ
തഴുകി കളിയാടി എന്നെ വളർത്തുന്നൊരമ്മ
എന്റെ അമ്മമനസ്സിൽ സ്നേഹം അമൃതല്ലോ
എൻ അമ്മ എൻ ശലഭമല്ലോ
എന്നെ ശലഭമാക്കാൻ കൊതിക്കുന്നതമ്മയല്ലോ
സ്നേഹത്താൽ എന്നെ
പൊതിയുന്നതാണ് എൻ അമ്മ
താരാട്ടുപാടിയുറക്കുന്ന എൻ അമ്മ
എന്നെ കാണാഞ്ഞാൽ ഉരുകുന്നോരമ്മ
എന്റെ പൊന്നമ്മ
ദൈവം തന്നൊരു പൊന്നമ്മ...

ഹെലൻ തോമസ്
V-A

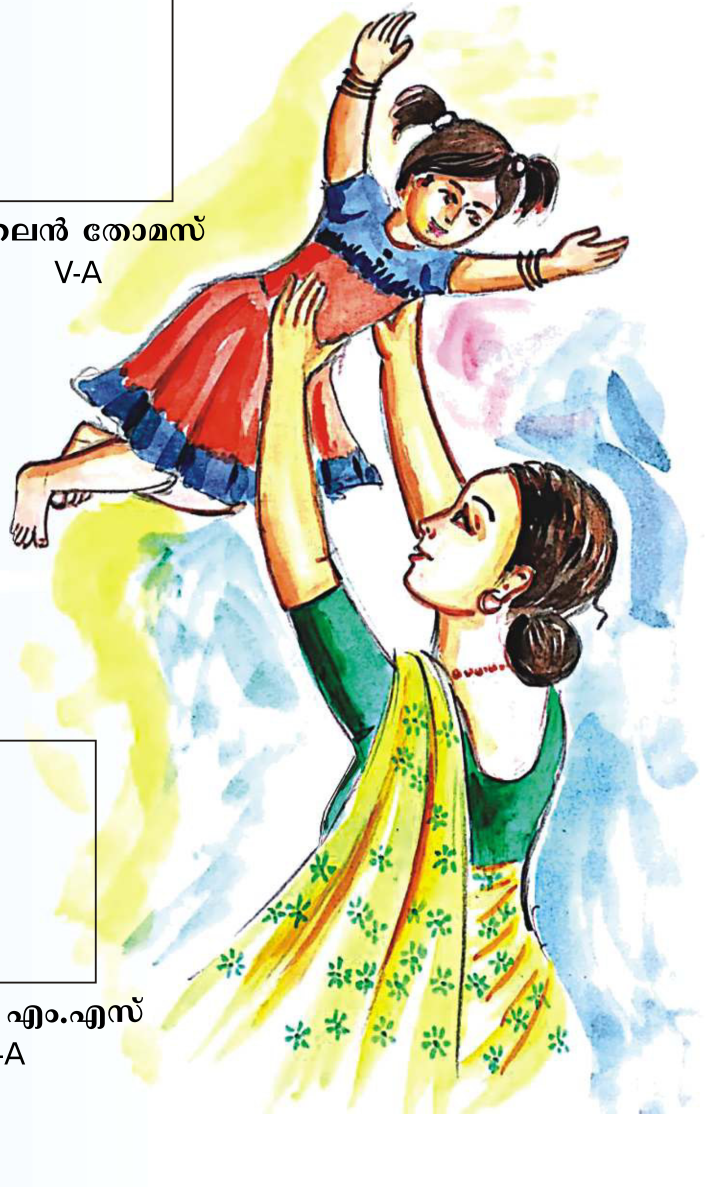

അമ്മ

എന്നമ്മ പൊന്നമ്മ എന്റെ പെറ്റമ്മ
അമ്മയ്ക്ക് ഞാനെന്നും പൊന്നോമന
എന്നെ കുളിപ്പിക്കും പൊട്ടുതൊടീക്കും
എന്നമ്മ പൊന്നമ്മ എന്റെ അമ്മ
പാഠങ്ങൾ ചൊല്ലിത്തന്നു വളർത്തീടും
എന്നമ്മ പൊന്നമ്മ എന്റെ അമ്മ
അമ്മയ്ക്ക് തുല്യയായ് അമ്മ മാത്രം
അമ്മയ്ക്ക് പകരമായ് ആരുവേറെ

കൃഷ്ണ. എം.എസ്
V-A

പറഞ്ഞു തീരാത്ത പരിഭവങ്ങൾ

അനന്യ. എം
X-B

നേരം പുലർന്നുവരുന്നു. ഞാൻ കിടക്കപ്പായയിൽ നിന്ന് എഴുന്നേറ്റ് വരുന്നതേയുള്ളൂ. ടപ്പ്, ടപ്പ്, കതകിലെ മുഴക്കം കേട്ട് ആകെ അസ്വസ്ഥയായി കതകുതുറന്നു. "എന്തിനാ ഉമ്മാ ഇങ്ങളിങ്ങനെ ഒച്ചയുണ്ടാക്കുന്നത്". വിളറി വെളുത്ത മുഖവുമായി വിറങ്ങലിച്ചുകൊണ്ട് ഉമ്മ പറഞ്ഞു. "ഇമ്മടെ മായ മരിച്ചു." ഒരു വെള്ളിടി വെട്ടുന്ന പ്രതീതിയാണ് എന്നിൽ ആ വാർത്ത ഉണ്ടാക്കിയത്. ചത്ത് മരവിച്ചിരിക്കുന്നൊരു ശവത്തെ പോലെ ഞാനെന്റെ കട്ടിലിൽ ഇരുപ്പുറപ്പിച്ചു. മണിക്കൂറുകളോളം ഞാൻ തരിച്ചുനിന്നു. ഒരു പാറയെപ്പോലെ നിശ്ചലയായിരിക്കുന്ന എന്നെ ഒരു മൃദുസ്പർശം ഉണർത്തി. മരണവീട്ടിൽ പോകാൻ തയ്യാറായി വന്ന ഉമ്മയുടേതായിരുന്നു അത്. ദുഃഖം കലർന്ന ശബ്ദത്തിൽ ഉമ്മ എന്നോട് ചോദിച്ചു, "അവസാനമായി അനക്ക് ഓളെ കാണേണ്ടേ?"

കുപ്പായം ഇട്ട് തയ്യാറായി മരണവീട്ടിലേക്ക് നടക്കുമ്പോഴും എന്റെ ശരീരമാകെ മരവിച്ച ഒരു പ്രതീതിയായിരുന്നു. ഞാനും മായയും ചെറുപ്പം തൊട്ടുള്ള കൂട്ടുകാരായിരുന്നു. "മായയും ആമിനയും വരണ്ണ്ണ്ട്ട്വോ"- ടീച്ചേഴ്സ് സ്കൂളിൽനിന്ന് വിളിച്ചുപറയും. ആമിനാന്നാണ് പേരെങ്കിലും 'പരിഭവക്കുടുക്ക' എന്നും കുട്ടികൾ എന്നെ കളിയാക്കി വിളിച്ചിരുന്നു. ചെറിയൊരു കാര്യം മതി ഞാൻ പരിഭവം പറഞ്ഞ് ആളുകളുമായി വഴക്കിടും. ഇതുവരെ എന്റെ പിണക്കത്തിനിരയാവാത്തത് ഒരാളെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ, മായ. ചെറുപ്പം തൊട്ട് എന്റെ ഒപ്പം കളിച്ചുവളർന്ന എന്റെ പ്രിയ കൂട്ടുകാരി. ഒരാഴ്ച മുമ്പ് വരെ ഞങ്ങൾ ഇങ്ങനെത്തന്നെയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരാഴ്ചക്ക് മുമ്പ് എനിക്ക് പൊറുത്തുകൂടാനാവാത്ത ഒരു തെറ്റാണ് മായ ചെയ്തത്. പനിച്ചു കിടന്നിരുന്ന എന്നെ കാണാൻ വരാതെ എന്നോട് കള്ളം പറഞ്ഞ് അവൾ മറ്റു സഹപാഠികളുടെ കൂടെ സിനിമ കാണാൻ പോയി. ഈ സത്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്ക് സഹിക്കാനാവാത്ത ദേഷ്യമാണ് വന്നത്. ആ പനിയും വെച്ച് ഞാൻ പിറ്റേ ദിവസം സ്കൂളിൽ പോയി. അവളെ കണ്ടപ്പോൾ എന്നെ പറഞ്ഞുപറ്റിച്ച ഒരു വഞ്ചകിയായി എനിക്ക് തോന്നി. അവളെ വിശ്വസിച്ചതിന് ഞാൻ സ്വയം പഴിച്ചു, സ്വയം വെറുത്തു...

ക്ലാസ്മുറിയിലേക്ക് കയറിച്ചെന്ന് ഞാൻ അവളുടെ സ്വഭാവത്തെ പറ്റി മനസ്സിലാക്കിയ വിവരം അവളെ അറിയിച്ചു. അന്താളിപ്പിന്റെയും ഭീതിയുടെയും നിഴൽക്കൂട്ടങ്ങളുടെ ഇരുൾ അവളുടെ മുഖത്ത് എനിക്ക് കാണാനായി. അവൾക്ക് പറയാനുള്ളതൊന്നും കേൾക്കാതെ ഞാനെന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ചതിയായി ഇതിനെകണ്ടുതുടങ്ങി. പരിഭവങ്ങളുടെ ഒരു കെട്ട് തന്നെ അഴിച്ചുവിട്ടു. ഞാൻ പറയുന്ന ഓരോ വാക്കും അവളുടെ മനസ്സിനെ ആഴത്തിൽ കീറിമുറിക്കും എന്നെനിക്കറിയാമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ഞാൻ അത് കാര്യമായി എടുത്തതേയില്ല. ഞാൻ മുഴുവനും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ എന്നെ തടഞ്ഞുനിർത്തി. എന്നിട്ട് പറഞ്ഞു എനിക്ക് നിന്നോട് ഒരു കാര്യം പറയാനുണ്ട്,

എന്നെ അത് പറയാൻ സമ്മതിക്കണം. കണ്ണുനീർ ധാരാളമായി അവളുടെ മിഴിയിൽ നിന്ന് ഒഴുകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വികാരനിർഭരമായ അവളുടെ മുഖം കണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് സഹതാപം തോന്നാതിരുന്നില്ല. എന്നാലും അടുത്ത നിമിഷം ഞാൻ അവൾ എന്നോട് കള്ളം പറഞ്ഞ് പറ്റിച്ചതാലോചിച്ച് എന്റെ മനസ്സു മാറി. അവൾക്കു പറയാനുള്ളതൊന്നും കേൾക്കാൻ നിൽക്കാതെ ഞാൻ ദേഷ്യപ്പെട്ട് ഇറങ്ങിപ്പോയി. പിന്നീട് ഒരാഴ്ചയായി ഞങ്ങൾ മിണ്ടിയതേയില്ല.

പലതവണ അവൾ എന്റെ അടുത്ത് വന്ന് സംസാരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. “നിക്ക് പറയാനുള്ള ഈ ഒരു കാര്യം കേട്ടിട്ട് നീ എവിടെ വേണേലും പൊയ്ക്കോ.” ഞാൻ അവളുടെ വാക്കുകൾക്ക് ചെവി കൊടുത്തില്ല. ഇതേ കാര്യം അവൾ പലതവണ കരഞ്ഞു പറഞ്ഞെങ്കിലും ഞാനത് കേൾക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. ഇന്നലെ രാത്രി ഞാനിരുന്നു ചിന്തിച്ചു. ഇന്നത്തേക്ക് ഏഴു ദിവസമായി ഓളോട് മിണ്ടിയിട്ട്. നാളെ എന്തായാലും മിണ്ടണം, ഓൾക്ക് എന്നോട് പറയാനുള്ളതെല്ലാം കേൾക്കണം. എന്റെ മായയോട് അധികദിവസം മിണ്ടാതിരിക്കാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. ഞാൻ അപ്പോൾ ചിന്തിച്ചത് അവളെന്നോട് കള്ളം പറഞ്ഞു എന്ന് മാത്രമാണ്. എന്നാൽ അത് എന്തിന് എന്നത് ഞാനും ചോദിക്കാനും അവൾ പറയുന്നത് കേൾക്കാനും നിന്നുകൊടുത്തില്ല. അത് നാളെ ചോദിക്കാം എന്ന് നിശ്ചയിച്ചാണ് ഇന്നലെ ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ പോയത്.

ഈ സംഭവങ്ങളെല്ലാം എന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു അവലോകനപ്രക്രിയപോലെ കടന്നുപോയി. പെട്ടെന്ന് ഞാൻ ചിന്തകളിൽ നിന്ന് ഉണർന്നു. എന്റെ തൊട്ടുമുമ്പിൽ ഒരു കഷണം വെള്ളത്തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞ് തേജസ്സറ്റു കിടക്കുന്ന എന്റെ പൊന്നുകൂട്ടുകാരി. ആ മൃതദേഹത്തിന് അടുത്തിരുന്ന് അവളുടെ അമ്മ നെഞ്ചത്തടിച്ച് കരയുന്നു. ലോറിയപകടം ആയിരുന്നു എന്ന് അപ്പോഴാണ് ഞാൻ അറിഞ്ഞത്. ഒരു നാൽചക്രവാഹനത്തിനടിയിൽ പെട്ട് ചതഞ്ഞുകിടക്കുകയായിരുന്നു എന്റെ കൂട്ടുകാരി. അവളെ അങ്ങനെ അധികനേരം നോക്കിനിൽക്കാൻ എനിക്കായില്ല. ഒന്നും സംഭവിക്കാത്ത മട്ടിൽ ഞാൻ റോഡിലൂടെ ആരോടും ഒരക്ഷരംപോലും മിണ്ടാതെ തിരിച്ച് എന്റെ വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. ഒരു തുള്ളി കണ്ണുനീർപോലും എനിക്ക് പൊഴിക്കാനായില്ല.

തിരിച്ചുപോകുന്ന സമയം മഴുവനും ഞാൻ ഓർത്തത് അവളുടെ ദാരുണമായ മരണത്തെയോ വിധി അവളോട് കാട്ടിയ ക്രൂരതയോ അല്ല, എന്റെ മനസ്സിനെ ഇളക്കിമറിച്ചത് ഒരേയൊരു ചോദ്യമായിരുന്നു. അന്ന് അവൾ കരഞ്ഞപേക്ഷിച്ച് എന്നോട് പറയണം എന്ന് പറഞ്ഞത് എന്തിനെപ്പറ്റി ആയിരിക്കണം? അവളുടെ മരണത്തിൽ എത്രമേൽ ദുഃഖം ഉണ്ടോ അതിന്റെ ഇരട്ടി ഞാനതിന് വേദനിക്കുന്നു. എന്റെ കൂട്ടുകാരിയുടെ അവസാനദിനങ്ങളിൽ ഒരു താങ്ങാകാനും സന്തോഷപൂർവ്വം അവളുടെ അവസാനദിനങ്ങൾ അവൾക്കൊപ്പം സമയം ചെലവഴിക്കാൻ കഴിയാത്തതിൽ- എന്റെ വീടിന്റെ പടവുകൾ കയറുമ്പോൾ ഇതായിരുന്നു ഞാൻ ചിന്തിച്ചത്. “പറഞ്ഞുതീരാത്ത ആ പരിഭവങ്ങൾക്കിടയിൽ അവൾക്ക് അവളുടെ പക്ഷം പറയാൻ ഞാൻ ഒരു അവസരം കൊടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ... ഈ ഭാരം എനിക്ക് എന്റെ നെഞ്ചിൽ നിന്ന് ഒന്നിറക്കിവയ്ക്കാമായിരുന്നു.” പറഞ്ഞുതീരാത്ത പരിഭവങ്ങൾ ഒരിക്കലും പറയാനാകാത്ത ഉത്തരങ്ങളിലേക്കുള്ള പടവുകളാണ്.

പൂമ്പാറ്റ

പൂമ്പാറ്റ പൂമ്പാറ്റ
കൊച്ചു പൂമ്പാറ്റ
പൂവിൽ ഇരിക്കും പൂമ്പാറ്റ
പാറിനടക്കും പൂമ്പാറ്റ
തേൻ കുടിക്കും പൂമ്പാറ്റ
എന്റെ കൊച്ചു പൂമ്പാറ്റ

പാർവതി രഞ്ജിത്ത്
UKG-A

ഓർമ്മച്ചെപ്പിലെ സുഗന്ധകണികകൾ

നട്ടുച്ചയായിട്ടും കാർമേഘങ്ങൾ ഭൂമിയെ വേദനിപ്പിക്കാതെ അങ്ങനെ നനച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ദിവസം. പുറത്തുപോയി കളിക്കേണ്ട സമയം, മഴ അതിനനുവദിക്കാതെ ഒരേ താളത്തിൽ പെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പുസ്തകം എടുത്ത് പഠിക്കാൻ ഒരു മൂടും വരുന്നില്ല. ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കി അങ്ങനെ ഇരുന്നു. അപ്പോഴാണ് അമ്മച്ചിയുടെ അടുത്ത് പോയിരുന്ന് കാലുകളൊക്കെ തിരുമ്മി കൊടുത്ത് അമ്മച്ചിയുടെ പഴയകാലാനുഭവങ്ങൾ ഒന്ന് പറഞ്ഞുതരാമോ എന്ന് ചോദിച്ചാലോ എന്ന ചിന്ത വന്നത്.

അമ്മച്ചി അങ്ങനെപഴയ കാലത്തിലേയ്ക്ക് സഞ്ചരിക്കാൻ തുടങ്ങി. മുഖം പതിവിലും നന്നായി പ്രകാശിക്കുന്നു. ക്ഷീണവും, തളർച്ചയും മഴയോടൊപ്പം ഒലിച്ചുപോയതായി തോന്നി. അമ്മച്ചി ശരിക്കും ചെറുപ്പമായതു പോലെ തോന്നി. പണ്ട് സ്കൂളിൽ പോകുമ്പോൾ പുസ്തകങ്ങൾ കയ്യിൽ അടുക്കിപ്പിടിച്ച് കിലോമീറ്റർ കൂട്ടുകാരും ഒന്നിച്ച് നടക്കണം. വണ്ടി ഒന്നുമില്ല. അമ്മച്ചി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. പുസ്തകം വയ്ക്കാൻ ബാഗില്ല. ഇന്നത്തെപോലെ പലപല മോഡൽ ചെരിപ്പുകൾ ഇല്ല. ചപ്പൽ മാത്രം. പൊട്ടിയാൽ ചെരിപ്പ് തയ്ച്ച് അല്ലെങ്കിൽ വാറ് മാറ്റിയിട്ട് കെട്ടിവെച്ച് അങ്ങനെയൊക്കെയാണ് പോകുന്നത്. നല്ല വഴികൾ ഇല്ല, പല പറമ്പുകളിലൂടെയും കയറിയിറങ്ങി അങ്ങനെപോകും. പോകുന്ന വഴിയിൽ ചിലപ്പോൾ മാങ്ങ, പേരക്ക, പുളി അങ്ങനെ പലതും കിട്ടും. അതും കഴിച്ച് സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങനെപോകും. അവധിയാകുമ്പോൾ വിരുന്നുപോകും. അന്ന് ഇന്നത്തെപ്പോലെ മൊബൈൽ ഫോൺ ഒന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ ഒരു ഏരിയയിൽ എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചു കൂടുകയും കഥകളും തമാശകളും ഒക്കെ പറഞ്ഞ് അങ്ങനെ ചിരിച്ചും സന്തോഷിച്ചും ഇരുന്ന കാലം. ഇന്ന് തൊട്ടടുത്തുള്ള കാര്യങ്ങളും മറ്റും അറിയുന്നതിന് മൊബൈലിൽ കൂടിയാണ്. അന്ന് അങ്ങനെയല്ല. എല്ലാവരുടെയും സന്തോഷവും ദുഃഖവും എല്ലാം പരസ്പരം അറിയാമായിരുന്നു. ഉപ്പു മുതൽ സ്വർണാഭരണങ്ങൾ വരെ ആവശ്യാനുസരണം പങ്കുവെച്ചിരുന്നു അമ്മമാർ. ലാൻഡ്ഫോൺ പോലും അന്ന് വിരലിലെണ്ണാവുന്ന വീടുകളിലെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നിരുന്നാലും ആ ഏരിയയിലെ എല്ലാവരുടെയും ഫോണുകൾ വരുന്നത് ആ ഫോണിലേക്കായിരിക്കും. എന്നാലും എത്ര വയ്യെങ്കിലും ഒരു മടിയുമില്ലാതെ ഓടിവരുന്ന അമ്മമാർ... അങ്ങനെ അങ്ങനെ എല്ലാവർക്കും എല്ലാം പൊതുവായിരുന്നു.

അങ്ങനെ മഴ മാറി ഞാൻ കളിക്കാൻ പോവുകയാണ്.

ബാക്കി അറിയാൻ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ അമ്മമാരോടും അപ്പന്മാരോടും ചോദിക്കുക. അവരുമായി സമയം പങ്കുവെക്കുക. അത് അവർക്ക് ഒരു സന്തോഷം ആകും. നമുക്ക് പുതിയ പഴയ അറിവും കിട്ടും.

എമിൽ അബ്രഹാം
IX-A

വൈഗ വർഗീസ്
IX-B

കാണാക്കണ്ണീർ

പറഞ്ഞുതീരാത്ത പരിഭവങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും ഞാൻ ആ സ്ത്രീയിൽ കണ്ടു. കീറിപ്പറിഞ്ഞ ഒരു സാരിയും തന്റെ തോളത്ത് അഴുക്ക് നിറഞ്ഞ ഒരു ഭാണ്ഡവുമായി റോഡരികിലെ ബസ്റ്റോപ്പിൽ ഇരിക്കുന്നു. ആളുകൾ ആ സ്ത്രീയെ ഭ്രാന്തി എന്ന് വിളിക്കുന്നത് ഞാൻ പലവട്ടം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ സ്ത്രീയോട് എനിക്ക് എന്തോ ഒരു അടുപ്പം തോന്നി. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം ഞാൻ അവരുമായി സംസാരിക്കാൻ ഇടയായി. അന്ന് ബസ് കാത്ത് നിൽക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. പരിഭ്രാന്തി നിറഞ്ഞ ആ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി വിളിച്ചു "അമ്മേ". പൊടുന്നനെ ആ സ്ത്രീ എന്നെ ഉറ്റുനോക്കി. ആ ഇടറിയ കണ്ണുകളിലേക്ക് ഞാനും നോക്കി. കുറച്ചുനേരത്തെ ആ നോട്ടത്തിനു ശേഷം, വരണ്ട ചുണ്ടുകൾ അനക്കിക്കൊണ്ട് ആ സ്ത്രീ എന്നോട് ചോദിച്ചു, "മോളേ, നിനക്ക് സുഖമാണോ, അമ്മ എത്രനാളായി മോൾക്ക് വേണ്ടി ഇവിടെ കാത്തിരിക്കുന്നു. മോൾ ഇനി എങ്ങോട്ടാ പോകുന്നേ." ആ വാക്കുകൾ എന്നെ പലതും ചിന്തിപ്പിച്ചു. എനിക്ക് എട്ട് വയസ്സുള്ളപ്പോൾ ആയിരുന്നു എന്റെ അമ്മ എന്നെ വിട്ടുപോയത്. എന്റെ അമ്മ എന്നോട് ചോദിക്കുന്നത് പോലെയായിരുന്നു എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടത്. ഒന്നും പറയാനാവാതെ ഞാൻ നിശബ്ദത പാലിച്ച് അവിടെയിരുന്നു. അപ്പോഴേക്കും എന്റെ ബസ് അവിടെ എത്തുകയും ഞാൻ അതിൽ കയറി പോവുകയും ചെയ്തു.

പിറ്റേദിവസം ഞാൻ വീട്ടിൽനിന്നും അതിരാവിലെ ഇറങ്ങുകയും ബസ്റ്റോപ്പിലേക്ക് പോവുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ ആ സ്ത്രീയോട് ചോദിച്ചു, "അമ്മ എന്നെ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ?" ആ സ്ത്രീ എന്നോട് ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഞാൻ ആ സ്ത്രീയുടെ അരികെ ചെന്നിരുന്നു. ആ സ്ത്രീയുടെ കയ്യിൽ പിടിച്ചു. ആ സ്ത്രീ എന്നെ നോക്കി. ഞാൻ ആ സ്ത്രീയോട് ചോദിച്ചു, "ആരെ കാത്തു ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നെ?" "എന്റെ മോള് വരുന്നുണ്ട്." ആ സ്ത്രീ എന്നോട് പറഞ്ഞു. ആ സമയം എന്റെ നോട്ടം ഭാണ്ഡത്തിനുള്ളിലെ ഒരു കടലാസ് തുണ്ടിൽ പതിഞ്ഞു. ഞാൻ അത് എടുത്തു. അത് വെറും ഒരു കടലാസ് മാത്രമയായിരുന്നില്ല. ഒരു പത്രത്തിന്റെ കഷ്ണമായിരുന്നു. ഞാൻ അത് തുറന്ന് നോക്കി. കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെയാണ് ഞാൻ അതിൽ കണ്ടത്. വെള്ള പുതച്ചു കിടക്കുന്ന ഒരു ശവശരീരം. ഞാൻ അത് വായിച്ചു. അതിൽ എഴുതിയ കാര്യങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിനെആഴത്തിൽ മുറിവേൽപ്പിച്ചു. ഞാൻ ആ കട

ലാസ് തുണ്ട് അമ്മയെ കാണിച്ച്, ഇത് ആരാണെന്ന് ചോദിച്ചു. ആ സ്ത്രീ എന്നെ രൗദ്രഭാവത്തിൽ നോക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു "അത് എന്റെ മോള്. അവള് നല്ല കുട്ടിയാ. പക്ഷെ അവൻ അവൻ, എന്റെ മോളെ കൊന്നു." ആ വാക്കുകളിൽ ആ സ്ത്രീക്ക് തന്റെ മകളോടുള്ള സ്നേഹമാണ് എനിക്ക് കാണാൻ കഴിഞ്ഞത്. ആ പത്രത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം ഇതായിരുന്നു "സ്കൂളിൽ നിന്നും വരുന്ന വഴി ചെറുപ്പക്കാർ ഒരു കുട്ടിയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി." പോലീസ് ഊർജ്ജിതമായി ആ കുട്ടിക്കു വേണ്ടി അന്വേഷിച്ചെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. ഇന്നലെ പുഴയരികിൽ ഒരു ചാക്കിൽ പൊതിഞ്ഞ് ആ കുട്ടിയുടെ മൃതദേഹം കണ്ടെടുത്തു. ഇന്ന് ആ കുട്ടിയുടെ സംസ്കാരം നടക്കുന്നതാണ് എന്ന് എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

കണ്ണുകൾ കൊണ്ട് കാണുകയും ചെവികൾ കൊണ്ട് കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആ നൊമ്പരമാണ് അമ്മയുടെ മനസ്സുലച്ചത്. എന്നാൽ കേൾക്കാത്ത കദനങ്ങളും അനുഭവങ്ങളുമായി ഒരുപാട് മനുഷ്യർ നമ്മുടെ ഈ ലോകത്ത് ഇന്നും ജീവിക്കുന്നുണ്ടാകും.

പ്രകൃതി

ഓണത്തിന് മുറ്റത്തിട്ടിരിക്കുന്ന പൂക്കളെ നോക്കി ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. മനോഹരമായ ഇതളുകൾ വിരിച്ച് ചുറ്റും സുഗന്ധം പരത്തി ആരെയാണ് കാത്തിരിക്കുന്നത്? വികൃതികളായ കുട്ടികൾ ഓണത്തിന് പൂക്കളം ഇടാൻ തേടിയെത്തുന്നതും കാത്തിരിക്കുകയാകാം... അതുമല്ലെങ്കിൽ പാറിപ്പറക്കുന്ന പൂമ്പാറ്റകളെ കാത്തിരിക്കുകയാവാം... കുട്ടികളെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ പ്രകൃതി എത്ര ഭംഗിയായാണ് പൂക്കൾ നിറക്കുന്നത്. ഒത്തിരി സന്തോഷത്തോടെ ഞാൻ പൂക്കൾ പറിച്ചെടുത്തു.

പൂക്കളം ഒരുക്കിയ ശേഷം അടുക്കളയിലെ പായസത്തിന്റെ മണമറിഞ്ഞ് ഓടിച്ചെന്നു. അമ്മ അടുക്കളയിൽ ഇരുന്ന് പച്ചക്കറികൾ അരിയുകയാണ്. പൂക്കൾ മാത്രമല്ല പച്ചക്കറികളും നിറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് തൊടിയിൽ. ഇളം കാറ്റുവീശുമ്പോൾ പറമ്പിലെ അപ്പൂപ്പൻതാടികൾ പാറിപ്പറക്കും. ഞങ്ങൾ കുട്ടികൾ അത് കണ്ട് സന്തോഷത്തോടെ കളിക്കും. ഈ പ്രകൃതി ഞങ്ങൾ കുട്ടികൾക്ക് തന്നിരിക്കുന്ന ഓരോന്നും ഞങ്ങൾക്ക് എത്രയോ സന്തോഷമാണ് നൽകുന്നത്.

ശ്രീലക്ഷ്മി. എ
IV-C

പൂജ്യം മാർക്ക്

റിന്ന ജോജൻ
M/o. അമൽ ജോജൻ (VI-C)

ഓണപ്പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞ് കയ്യിൽ അടുക്കിപ്പിടിച്ച പേപ്പറുകളുമായി ക്ലാസിന് പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോ ഴാണ് വരാന്തയിൽ നിന്ന് രോഹിത് ഓടിവന്ന് ചോദി ക്കുന്നത്, മിസ്സ് ഈ പേപ്പർ ഇന്ന് തന്നെ നോക്കി തീരുമോ? ഓ തീർക്കാലോ, എന്നിട്ട് കിട്ടുന്ന മുട്ട ഇന്ന് തന്നെ പുഴുങ്ങി തിന്നാൻ ആണോ ഇത്ര ധൃതി യെന്ന് അവന്റെ നെറ്റിയിലേക്ക് നീണ്ടുകിടക്കുന്ന മുടി പിടിച്ചു വലിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അല്ല മിസ്സേ, എനിക്ക് പൂജ്യം മാർക്ക് വാങ്ങാതി രിക്കാനുള്ള കുറെ ടിപ്സ് ഒക്കെ ഇന്നലെ അമ്മ പറ ഞ്ഞുതന്നു. അമ്മയ്ക്ക് പണ്ട് അമ്മയുടെ കൂട്ടുകാരി പറഞ്ഞുകൊടുത്തത് അത്ര തന്നെ ഞാൻ പരീക്ഷി ച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആണോ, എന്നാ ഇന്ന് തന്നെ നിന്റെ പേപ്പർ നോക്കിയേക്കാം എന്നിട്ട് നിന്റെ വാട്സ്ആപ്പ് നമ്പറി ലേക്ക് മാർക്ക് അയക്കാം ട്ടോ എന്ന് ഒരു ചിരി യോടെ പറഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു നടന്നപ്പോഴാണ് “മിസ്സിന് എന്റെ അമ്മയെ അറിയുമോ” എന്നവൻ ചോദിച്ചത്. അതെന്ത് ചോദ്യാടോ ഇന്നലെ കൂടെ ഞാൻ നിന്റെ അമ്മയെ വിളിച്ചതല്ലേ. മകന്റെ പഠനമി കവിനെക്കുറിച്ച് പറയാൻ, ഞാൻ കളിയാക്കി പറ ഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ തലതാഴ്ത്തി. ഈ വർഷം പത്താം ക്ലാസിൽ തോൽക്കുന്നത് നിങ്ങളുടെ പുത്രൻ മാത്രമായിരിക്കും എന്നും ഇന്നലെ ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നു. അല്പം കടുപ്പിച്ച് ഞാൻ പറഞ്ഞ പ്പോൾ അവൻ തിരിഞ്ഞുനടക്കാൻ ഒരുങ്ങി. പിന്നെ അവൻ തിരിഞ്ഞുനിന്ന് “മിസ്സേ എന്റെ അമ്മയുടെ പേര് മനോമണി എന്നാണ്” എന്നു പറയുന്നുണ്ടാ യിരുന്നു. അപ്പോഴേക്കും എട്ട് ബി-യിൽ നിന്നും ഇറ ങ്ങിവന്ന ടീച്ചറിനോടൊപ്പം ഞാനും നടന്നുതുടങ്ങി യിരുന്നു. ഇക്കൊല്ലം രോഹിത് അടക്കം മൂന്നുപേരെ ജയിപ്പിക്കുക എന്നത് എല്ലാ ടീച്ചർമാർക്കും കിട്ടിയ വലിയ ടാസ്ക് ആണ്. അതിൽ രോഹിത് തന്റെ ക്ലാസിലാ ണ്. കാല്പനികത നിറച്ച് കഥപറയാൻ മിടു ക്കനാണ് അവൻ. കൂട്ടി ഒരു വരിപോലും തെറ്റാതെ എഴുതാൻ അറിയില്ല. എല്ലാ വിഷയത്തിലും പത്തിൽ താഴെ മാർക്ക്. അതിൽതന്നെ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോ ഴാണ് മിസ്സ് എന്റെ അമ്മയുടെ പേര് മനോ മണി എന്ന അവന്റെ വാക്ക് എന്റെ മനസ്സി ലേക്ക് ഓടിയെത്തിയത്.

‘മനോമണി’, എട്ടാം ക്ലാസിൽ പുതിയ ക്ലാസ്സിലേക്ക് വന്നപ്പോഴാണ് ഫസ്റ്റ് ബെഞ്ചിൽ എന്റെ തൊട്ടടുത്തിരിക്കുന്ന കറുത്തു മെലിഞ്ഞ അവളെ പരിചയപ്പെടു ന്നത്. അവളെ ആർക്കും ഒട്ടും ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അവളെ അറ്റത്തേക്ക് ഇരുത്തി ഇപ്പുറത്തേക്ക് ഇരിക്കാമോ എന്നതായിരുന്നു ജസ്നയുടെ ആവശ്യം. അങ്ങോട്ട് ഇരുന്നാൽ കൊള്ളാ മെന്ന് എനിക്കും തോന്നിയതുകൊണ്ട് അവ ളോട് അകത്തേക്ക് ഇരിക്കാൻ ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരും കൂടെ ആജ്ഞാപിക്കുകയായി രുന്നു. മറുത്തൊന്നും പറയാതെ നിങ്ങിയി രിക്കുന്ന അവളെ ഒറ്റപ്പെടുത്താൻ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ മത്സരമായിരുന്നു പിന്നെ. എല്ലാ ക്ലാസ് ടെസ്റ്റുകളിലും പൂജ്യം മാർക്ക് ആയി രുന്നു അവൾക്ക്. ക്ലാസ്സിൽ നിന്ന് എഴുതുന്ന തൊക്കെ അവൾ കാണാതിരിക്കാൻ മറച്ചു പിടിച്ച് എഴുതലും ഒരു ശീലമായിരുന്നു. നോട്ട് എഴുതുമ്പോൾ ടീച്ചർ വായിച്ചുതരു ന്നത് എഴുതാൻ അറിയാതെ അന്തംവിട്ടിരി ക്കുന്ന അവളെ ചെറുചിരിയോടെ നോക്കു ന്നതും പതിവായിരുന്നു. ഓരോ ദിവസം കഴിയുംതോറും ക്ലാസിലെ കുട്ടികളുടെ പേന നഷ്ടപ്പെടുന്നതും ബുക്ക് കീറുന്നതും ഒക്കെ അവരുടെ തലയിൽ കെട്ടിവയ്ക്കാൻ

ഓരോരുത്തരും മത്സരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. കേൾക്കാൻ ആരുമില്ലെങ്കിലും അവൾ വെറുതെ എന്നെ നോക്കി പറയും ഞാൻ ഒന്നും ചെയ്തില്ലെന്ന്.

പ്രത്യേകിച്ച് കാരണങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ ക്ലാസിലെ വെറുക്കപ്പെട്ടവളായി അവൾ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കെയാണ് ഓണപ്പരീക്ഷയ്ക്ക് ടൈംടേബിൾ കിട്ടുന്നത്. അതിനു പിറ്റേദിവസം രാവിലെ പഠനകാര്യം അമ്മയോട് പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കെ, മലയാളം മാഷ് കള്ളുകുടിയൻ ആണെന്ന് ആരോ പറഞ്ഞുകേട്ട കഥ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അത് കേട്ടപാടെ അപ്പോൾ കിട്ടിയ വടിയെടുത്ത് അരയ്ക്കു താഴെ വടി പൊട്ടുന്നതുവരെ അമ്മ അടിച്ചു. സ്കൂളിൽ പോകുന്നത് പഠിക്കാനാണെന്നും മാഷുമാരുടെ കുറ്റം പറയാൻ അല്ലെന്നും പറഞ്ഞായിരുന്നു അടി. ആ വാശിക്കാണ് അമ്മ നിറച്ചുവെച്ച ചോറ്റുപാത്രം എടുക്കാതെ സ്കൂളിൽ പോയത്. ഉച്ചയായി എല്ലാവരും ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ പാത്രം എടുത്തപ്പോഴാണ് ഞാൻ തളർന്നുപോയത്. എനിക്കും വിശന്ന് കുടൽ കരിയാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ആരൊക്കെയോ ചോറ് വേണോ എന്ന് ചോദിച്ചിരുന്നു. വേണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ അവരെല്ലാം കഴിച്ചുതുടങ്ങി.

ബെഞ്ചിൽനിന്ന് എഴുന്നേറ്റ് ജനലിനടുത്ത് പോയി പുറത്തേക്ക് നോക്കിയിരിക്കുമ്പോഴാണ് കയ്യിലാരോ പിടിച്ചത്. തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ മനോമണി. വാ എന്റെ ചോറ് കുറെയുണ്ട് നമുക്ക് കഴിക്കാം എന്ന് പറഞ്ഞ് പിടിച്ചു വലിക്കുന്നു. വേണ്ടെന്ന് ഒരുപാട് പറഞ്ഞിട്ടും അവളുടെ ചോറ്റുപാത്രത്തിന്റെ അടപ്പിലേക്ക് അവൾക്കുള്ളത് എടുത്ത് ബാക്കി എന്നെ നിർബന്ധിച്ച് കഴിപ്പിച്ചു. അന്ന് ഉച്ചയ്ക്ക് ശേഷം ഹരിദാസ് മാഷ് തന്ന കണക്കുകൾ ഞാൻ അവൾക്ക് കൂടെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അത് നോക്കി അവൾ പകർത്തി എഴുതി. മാഷ് അവളുടെ ബുക്കിലും ചുവന്ന മഷി കൊണ്ട് ശരിയടയാളം വരച്ചപ്പോൾ എന്നെ നോക്കി കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൾ ചിരിച്ചു.

അന്ന് തൊട്ട് അവളോടുള്ള അകാരണമായ വെറുപ്പിനെ ഞാൻ മായ്ച്ചു തുടങ്ങി. പിറ്റേന്ന് ഡ്രോയിങ് ക്ലാസ്സിൽ വരച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവൾക്ക് പഠിക്കാൻ അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നും വീട്ടിൽ ആർക്കും അവളെ പഠിപ്പിക്കാൻ അറിയില്ലെന്നും ക്ലാസ്സിൽ നിന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്നതൊന്നും അവൾക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ലെന്നും അവൾ പറഞ്ഞു. പെട്ടെന്ന് രണ്ടും രണ്ടും കൂട്ടാൻ അറിയാത്തതിനെയൊക്കെ എന്ത് ചെയ്യാനാ എന്ന് കണക്കു മാഷ് ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞത് എനിക്ക് ഓർമ്മവന്നു. ഡ്രോയിങ് ബുക്കിൽ പെൻസിൽ കൊണ്ട് രണ്ട് വരയും പിന്നെ പ്ലസ് 8 വീണ്ടും രണ്ട് വരയിട്ട് ഇത് കൂട്ടി എഴുത് എന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ അന്തംവിട്ട് എന്നെ നോക്കി. ഒന്നാം ക്ലാസിൽ നിന്ന് അമ്മയെന്നെ ഒന്നേ, രണ്ടേ, മൂന്നേ എന്ന് വിരലിൽ കൂട്ടിക്കാണിച്ചത് പോലെ അവൾക്ക് കാണിച്ചു കൊടുത്തു. ഒന്നാം ക്ലാസ്കാരിയെ പോലെ തന്നെ അവൾ വിരലിൽ കൂട്ടി. ഞാൻ ഇട്ടുകൊടുത്ത കുഞ്ഞുകണക്കുകളെല്ലാം ചെയ്തുകാണിച്ചു. അന്നുമുതൽ ഞാൻ അവളുടെ കൂട്ടുകാരിയും ടീച്ചറും ആയി മാറി. ഉച്ചയ്ക്ക് കിട്ടുന്ന സമയം മുഴുവൻ ഒറ്റവാക്കിൽ എഴുതാവുന്ന ഉത്തരങ്ങൾ എല്ലാം വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ചു. പരീക്ഷയ്ക്ക് പൂജ്യം മാർക്ക് വാങ്ങിക്കാതിരിക്കാൻ കൈവിരലും കാൽവിരലും കൂട്ടിയും കുറച്ചും ഗണിച്ചും ഒക്കെ എഴുതാവുന്നതൊക്കെ അവൾ എഴുതി. ആ പ്രാവശ്യം ഹിന്ദിയിൽ ഒഴികെ ബാക്കി ഒന്നിലും അവൾ പൂജ്യം വാങ്ങിയില്ല. അതിൽ അവളോടൊപ്പം തന്നെ ഞാനും സന്തോഷിച്ചു. പക്ഷേ പേപ്പർ കിട്ടി നാലഞ്ചു ദിവസം അവൾ സ്കൂളിൽ വന്നില്ല. അതിനടുത്ത ദിവസം വന്ന അവൾ തന്റെ കല്യാണം നിശ്ചയിച്ചു എന്നും ഇനി പഠിക്കാൻ പറ്റില്ലെന്നും പറഞ്ഞ് തന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് കരഞ്ഞു. ഞാനൊന്നും പറയാതെ നിന്നതോർക്കുന്നു. അവളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാനുള്ള അറിവ് പോലും അന്ന് എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് വേണം കരുതാൻ. 13 വയസ്സിൽ കല്യാണം കഴിഞ്ഞ തന്റെ മനോമണിയുടെ മകനായിരിക്കുമോ രോഹിത്, പെട്ടെന്നു തന്നെ അവന്റെ പേപ്പർ എടുത്തുനോക്കി. അതെ അന്ന് തന്റെ കുഞ്ഞ് അറിവിൽ നിന്ന് പകർന്നുകൊടുത്ത പൊടിക്കൈകൾ ഒക്കെ ആ പേപ്പറിൽ ഉണ്ട്. കണക്കിൽ അമ്പതിൽ 18 മാർക്കവൻ നേടിയിരിക്കുന്നു. രോഹിത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇനി താൻ ടെൻഷനടിക്കേണ്ടതില്ല എന്നോർത്തപ്പോൾ അവൾക്ക് അഭിമാനം തോന്നി. നീണ്ട വർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറവും അവളെ ഓർത്തിരിക്കുന്ന കൂട്ടുകാരിയെ കാണാൻ അതിയായ ആഗ്രഹവും.

വിജു അബ്രഹാം
(ഓഫീസ് സ്റ്റാഫ്)

കെടാവർണ്ണങ്ങൾ

ഒരു രാത്രി ഇരണ്ടു വെളുത്തപ്പോൾ
ജീവിതത്തിൻ വർണ്ണങ്ങൾ മറഞ്ഞു പോയവരെത്രയെന്നോ?
അങ്ങ് ഹിരോഷിമയിൽ അന്ന'തണുവർഷ'മെങ്കിൽ
ഇങ്ങു ചൂരൽമലയിലിന്നതു 'പ്രകൃതിവർഷ'മത്രെ.

ഒരു രാത്രി ഇരണ്ടു പുലർന്നപ്പോൾ
ജീവിതത്തിൻവർണ്ണങ്ങൾ സ്വയം വെടിഞ്ഞവരെത്രെയന്നോ
പട്ടിൻ തിളക്കത്തിൽ നിന്നും കാവിയുടെ മങ്ങലിലേയ്ക്ക് നടന്ന സന്യാസിയും
വെള്ളസാരിയിൽ നീല വർണ്ണങ്ങൾ തുന്നിച്ചേർത്ത് കൽക്കട്ടയിൽ
അഗതികൾക്കായ്, വർണ്ണങ്ങൾ തുന്നിച്ചേർത്തൊരമ്മയും
രോഗികൾക്കായ്, മുറിവേറ്റ സൈനികർക്കായ്
വെളിച്ചം ചിന്തിയ രാപ്പാടിയും
രണ്ടു ചേലകളില്ലാത്ത സോദരിക്കായ് വസ്ത്രം വെടിഞ്ഞ്
പിന്നെ നാടിനായ് അഹിംസയോതി ഹിംസിക്കപ്പെട്ടവനും
പേരറിയാതെ, നാടറിയാതെ നിസ്വാർത്ഥ വർണ്ണങ്ങൾ അണിഞ്ഞവരും

സ്വയം വർണ്ണമില്ലാതിരുന്നിട്ടും ജീവിതവർണ്ണങ്ങൾ വരച്ചു
ചേർത്തവരെത്രയാന്നോ
ഒരു നിറവും കാണാതെ, ഒരു ശബ്ദവും കേൾക്കാതെ,
ജീവനിൽ നിറം ചേർത്ത ഹെലൻ
സ്വയം കരയുമ്പോഴും, കോമാളി വർണ്ണങ്ങളണിഞ്ഞ് നമ്മെ
ചിരിവർണ്ണങ്ങളണിയിച്ച ചാപ്ലിൻ

നമിച്ചിടുന്നിതാ നിങ്ങൾതൻ കെടാവർണ്ണങ്ങളെയെന്നും ഒപ്പം
പ്രാർത്ഥിച്ചിടുന്നു, വർണ്ണമേകാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ആരുടേയും
ജീവവർണ്ണങ്ങളിൽ കരിവാരിത്തേക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ ഹേതുവാകാതിരിക്കട്ടെ.

പ്രിയതോഴി

പുത്തനങ്ങാടി സെന്റ് ജോസഫ്സ് സ്കൂളിൽ പഠിക്കുവാൻ വീണ്ടും അവസരം ലഭിച്ചതിന്റെ സന്തോഷവും അമ്പരപ്പുമായി നാലാം ക്ലാസിൽ സി ഡിവിഷനിലാണ് ഞാൻ ചെന്നെത്തിയത്. പുതിയ കുട്ടികളെ കണ്ട് അമ്പരന്നു നിൽക്കുമ്പോഴാണ് നിഷ്കളങ്കമാർന്ന മുഖവുമായി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ ഓടിവന്നത്. ശിഖ... അതായിരുന്നു അവളുടെ പേര്.

ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന സ്വഭാവമായിരുന്നു ശിഖയുടേത്. അതിനാൽതന്നെ ശിഖ എല്ലാ അധ്യാപകരുടെയും കണ്ണിലുണ്ണിയായിരുന്നു. എപ്പോഴും പുഞ്ചിരിച്ച മുഖമായിരുന്നു ശിഖയുടേത്. അധ്യാപകർക്ക് മാത്രമല്ല ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും അവൾ പ്രിയ കൂട്ടുകാരിയായിരുന്നു.

ശിഖയുമായുള്ള എന്റെ സൗഹൃദം വളരെ വേഗത്തിൽ വളർന്നു. ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് ഭക്ഷണം പങ്കുവെച്ചതും, ഡാൻസ് ക്ലാസിൽ അമ്മയും കുട്ടിയും കളിച്ചതും എല്ലാം ഇന്ന് വെറും ഓർമ്മകൾ മാത്രമാകുന്നു. അവളുടെ വടിവൊത്ത കൈയ്യക്ഷരം എന്നെ എന്നും അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

സ്കൂളിലെ ആഘോഷങ്ങൾ എന്നും ഞങ്ങൾ കുട്ടികൾക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടതായിരുന്നു. ഓണാഘോഷ പരിപാടികൾക്കായി ഞങ്ങൾ കാത്തിരുന്നു. അതിന് കാരണം അന്ന് കളർ ഡ്രസ്സ് ഇടാം എന്നതായിരുന്നു. സെപ്തംബർ പതിമൂന്നിനായിരുന്നു ആ ദിവസം. അന്ന് ഞങ്ങൾ പൂമ്പാറ്റകളെ പോലെ വർണ്ണശബളമായ പുത്തൻ ഉടുപ്പുകൾ ഇട്ടാണ് എത്തിയിരുന്നത്. ഞാനും ശിഖയും അന്ന് ഒരുപാട് കളിച്ചു. പച്ചനിറത്തിലുള്ള ലാച്ചയായിരുന്നു അവൾ അണിഞ്ഞിരുന്നത്. അന്ന് ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല ഞാനും അവളും ഞങ്ങളുടെ പ്രിയ കൂട്ടുകാരും തമ്മിലുള്ള അവസാനത്തെ ആഘോഷം ആകും അതെന്ന്.

ഓണാവധി കഴിഞ്ഞ് പതിവുപോലെ സ്കൂൾ തുറന്നു. ഞാൻ എന്റെ കൂട്ടുകാരിയെ ക്ലാസ്സിൽ എല്ലാം തിരഞ്ഞു. അവൾ അവധിയിലായിരുന്നു. അടുത്ത ദിവസങ്ങളിൽ പരീക്ഷയായതിനാൽ പഠിപ്പിന്റെ തിരക്കിലായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. ശിഖ മുടങ്ങിയതിന്റെ കാരണം തിരക്കിയതും ഇല്ല. പരീക്ഷകൾ ഏതാണ്ട് അവസാനിക്കാറായപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ് ടീച്ചർ പറഞ്ഞു, “ശിഖക്ക് പനിയാണ്. പനി കുറച്ച് കൂടുതലാണ്. നിങ്ങളെല്ലാവരും പ്രാർത്ഥിക്കണം.”

എന്തോ പരീക്ഷകൾ കഴിയുന്നതിന്റെ സന്തോഷമൊന്നും

അനുശ്രീ എം. സുധീഷ്
IV-C

പതിവുപോലെ അന്നെ നിക്ക് ഉണ്ടായില്ല. അവസാനത്തെ പരീക്ഷയുടെ അന്ന് ടീച്ചറുടെ മുഖത്ത് വലിയ സങ്കടത്തിന്റെ നിഴൽ കാണപ്പെട്ടു. ടീച്ചർമാരെ കാണുമ്പോൾ കരഞ്ഞതുപോലെയും തോന്നി. സുമാമിസ്സിന്റെ കണ്ണുകൾ കരഞ്ഞു കലങ്ങിയിരുന്നു. എന്തോ മനസ്സിന് വല്ലാത്ത ഒരു വിഷമം തോന്നിയിരുന്നു. അതിനിടയിൽ ഏതോ ചേച്ചിമാർ പറഞ്ഞുകേട്ടു ശിവ ഇനിയില്ല. ഈ ലോകത്ത് നിന്ന് അവൾ വിടപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കുറച്ച് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഫാദറിന്റെ അനൗൻസ്മെന്റും വന്നു.

എനിക്കെന്താണ് പറയേണ്ടതെന്ന് അറിയാതെ തരിച്ചിരുന്നു. ഞങ്ങളെല്ലാവരും പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. ഞങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാനാകാതെ ഞങ്ങളുടെ ടീച്ചർമാരും. നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെയും തകർന്ന മനസ്സുകളോടെയും ഭക്ഷണം കഴിക്കാനാകാതെ ചോറുപാത്രം അടച്ചുവെച്ചു. വേർപാടിന്റെ വേദനയോടെ ആ ദിവസങ്ങൾ അടർന്നുവീണു.

ഇന്നും ഓർക്കുമ്പോൾ അവളുടെ സ്നേഹം, ഞാനും ശിവയും കൂടിയുള്ള ഓർമ്മകൾ എന്നെ നൊമ്പരപ്പെടുത്തുന്നു. ഞങ്ങൾക്കൊപ്പം ഇന്നും ഞങ്ങളുടെ പ്രിയകൂട്ടുകാരി ഉണ്ടെന്നാണ് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നത്.

മാനസം

മഞ്ജുള. എ.കെ
(മലയാളം വിഭാഗം)

അറിയാതെ കാതോർത്ത നേരത്തു
ഞാൻ കേട്ട-
നിലവിളി എന്നെ നടുക്കാത്തെന്തേ?
കനൽക്കട്ടപോലുള്ള എന്റെ മനസ്സിനെ
പേമാരിപോലും അണയ്ക്കാത്തെന്തേ?
കൊടുങ്കാറ്റിനുപോലും കെടുത്താൻ കഴിയാത്ത
ദീപനാളമായതെന്തെൻ മനസ്സ്
എങ്കിലും അസ്വസ്ഥമാമെൻ മനസ്സേ
ശാന്തമാവുക... കരങ്ങൾക്കു ശക്തിയേകുക
എന്നെ തളർത്താതിരിക്കുക.

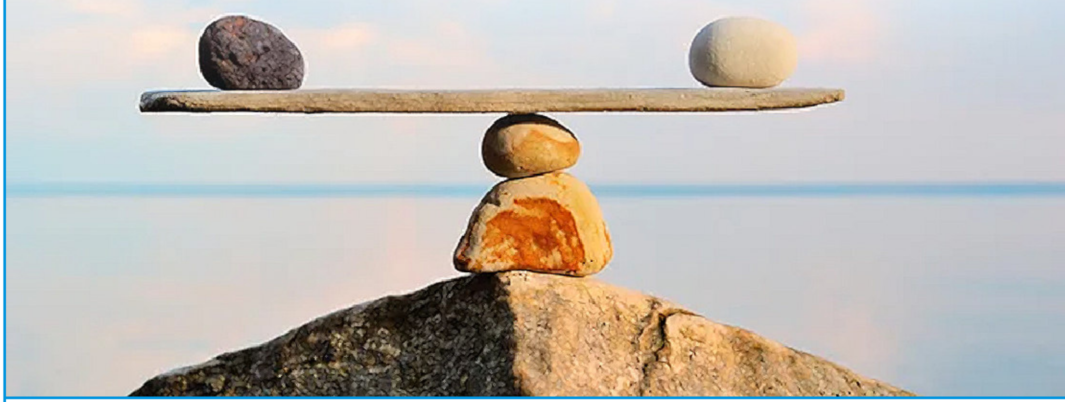

ടോമി കുട്ടൻ

അദ്വിക് അശ്വിൻ
I-A

ഞങ്ങൾക്കുണ്ടൊരു ടോമിക്കുട്ടൻ
കാവൽക്കാരൻ ടോമിക്കുട്ടൻ
കുസൃതി കാട്ടും ടോമിക്കുട്ടൻ
വെള്ളനിറത്തിൽ ടോമിക്കുട്ടൻ
വാലാട്ടി കൂടെ വരും
ഞങ്ങളുടെ കുട്ടൻ ടോമിക്കുട്ടൻ

ഞങ്ങളും പരീക്ഷിച്ചു
മൈക്രോഗ്രീൻ

അനൻരാജ്. എ
VI-A

മൈക്രോഗ്രീൻ പച്ചക്കറി കൃഷിരീതി ഇപ്പോൾ നല്ല ഒരു ട്രെൻഡ് ആയിമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പച്ചക്കറികളുടെ ചെറിയ തൈവിത്തുകളെയാണ് മൈക്രോഗ്രീൻ പച്ചക്കറി എന്ന് പറയുന്നത്. വിത്ത് മുളച്ച് ഒരാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ തന്നെ ഉപയോഗിക്കാവുന്ന അവസ്ഥയിലേക്ക് ഇത് എത്തുന്നുണ്ട്. ഗുണം മാത്രമല്ല രുചിയുടെ കാര്യത്തിലും ഇത് മുന്നിൽ തന്നെയാണ്. മൈക്രോഗ്രീൻ രണ്ട് ചെറിയ ബീജപാത്രങ്ങളും നീളംകുറഞ്ഞ ഒരു തണ്ടും ആദ്യത്തെ തളിരിലകളും ചേർന്നതാണ്.

കൃഷിസ്ഥലമോ രാസവളമോ വളക്കൂടുകളോ വേണ്ട. നമുക്ക് ആവശ്യമായ പോഷകസമ്പുഷ്ടമായ പച്ചക്കറി വീട്ടിലോ ഫ്ളാറ്റിലോ ജനൽപടിയിലോ ബാൽക്കണിയിലോ വളർത്താം. ഏതു വിത്ത് വേണമെങ്കിലും മൈക്രോഗ്രീനായി തയ്യാറാക്കാവുന്നതാണ്. അതിനായി ചെറുപയർ, ധാന്യങ്ങൾ, ചീരവിത്തുകൾ എന്നിവയെല്ലാം മൈക്രോഗ്രീൻ ആക്കി മാറ്റിയെടുക്കാവുന്നതാണ്. വിത്ത് മുളച്ചുകഴിഞ്ഞ് ഒരാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം തന്നെ നമുക്ക് ഇത് പാചകം ചെയ്യാനായി എടുക്കാവുന്നതാണ്. ഇത് നമുക്ക് കറിവെച്ചോ അല്ലാതെയോ കഴിക്കാം.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഞാനും എന്റെ കൂട്ടുകാരും കൂടി ഞങ്ങളുടെ അധ്യാപികയായ ബിന്ദു ആന്റണി മിസ്സിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ മൈക്രോഗ്രീൻ പച്ചക്കറി പരീക്ഷിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഞങ്ങളെല്ലാവരും അതിന് ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾ വീട്ടിൽനിന്ന് കൊണ്ടുവന്നു. മൈക്രോഗ്രീന് ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾ- ചെറുപയർ, തരിപ്പ, വെള്ളം, സ്പ്രെയർ, പാത്രം. ആദ്യം തന്നെ ചെറുപയർ വൃത്തിയായി കഴുകി അതിലെ വെള്ളം ഒഴിച്ച് കളയണം. പിന്നെ പാത്രത്തിന്റെ മുകളിൽ തരിപ്പ് വെച്ച് അതിൽ കുതിർത്ത ചെറുപയർ വിതറി താഴെ വെച്ചിരിക്കുന്ന പാത്രത്തിൽ പകുതിയിലേറെ വെള്ളം നിറച്ച് അതിനു മുകളിലായി തരിപ്പ വെച്ച് അതിൽ കഴുകിവെച്ച ചെറുപയർ നിരത്തി ഇട്ടു. അതിനുശേഷം ദിവസത്തിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ തവണ സ്പ്രേയർ ഉപയോഗിച്ച് ചെറുപയറിൽ സ്പ്രേ ചെയ്തുകൊടുത്തു. ചെറുപയർ ദിവസംതോറും മുളച്ച് വരുന്നത് ഞങ്ങൾ കണ്ടു. അത് കണ്ടപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായ സന്തോഷം വാക്കുകൾക്കതീതമായിരുന്നു. ഒരാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം വിളവെടുത്ത ചെറുപയർ ചെടികൾ ഞങ്ങൾ വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി പാകം ചെയ്തു. അങ്ങനെ ഞങ്ങളും കുട്ടികർഷകരായി.

മനസ്സിലേക്ക് പടരുന്ന വേനൽ

അമൃത എസ്. നായർ
XI

ലത വാതിൽ തുറന്ന് വീടിനുള്ളിലേക്ക് കയറി. ആ ദിവസത്തെ ജോലിഭാരം അവളെ നന്നേ ക്ഷീണിതയാക്കിയിരുന്നു. തണുത്ത വെള്ളത്തിൽ ഒന്ന് കുളിച്ച ശേഷം അവൾ ഒരു കട്ടൻ ഇട്ട് വീടിന്റെ പുറത്തിറങ്ങി. അവിടെ ചുരുക്കം ചില വീടുകൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. വലിയ ഒരു തൊടിയുടെ നടുക്കാണ് ലതയുടെ കൊച്ചു സ്വർഗം. ഇത് ഡോക്ടർ ലത. സ്നേഹിച്ച ആൾക്കുവേണ്ടി വീട്ടുകാരെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഇറങ്ങിയതാണ്. ഒരു കുഞ്ഞിനെ തന്റെ ഭാര്യക്ക് തരാൻ കഴിയില്ലെന്ന സത്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ഭർത്താവ് ഉപേക്ഷിച്ച ഒരു യുവതി. രാത്രിയിലെ ചൂടുകാറ്റ് അവളെയൊന്ന് തഴുകിപ്പോയി. അപ്പോഴാണ് പുറകിലെ കുറ്റിച്ചെടികളുടെ ഇടയിൽനിന്ന് ഒരു ഞരക്കം കേൾക്കുന്നത്.

ലത ടോർച്ച് എടുത്ത് അവിടേക്ക് നടന്നു. ഭയം എന്നൊരു വികാരത്തിന് അവളെ കീഴ്പ്പെടുത്താൻ സാധിച്ചില്ല. അവിടെ അതാ ഒരു പെൺകുട്ടി. 20 വയസ്സ് പ്രായം തോന്നിക്കും. വെളിച്ചം കണ്ടപ്പോൾ കീറിപ്പറഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ട് ശരീരം മറക്കാൻ പാടുപെടുകയാണ്. ലത അവളെ അപ്പോൾ തന്നെ ആശുപത്രിയിലേക്ക് എത്തിച്ചു. നാലുദിവസം കഴിഞ്ഞ് ആ കുട്ടി കണ്ണുമിഴിച്ചു. കഴിഞ്ഞുപോയത് ഓർമ്മിപ്പിച്ച അവളെ കുത്തിനോവിക്കാൻ കേരള പോലീസ് അവിടെ തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ സാധുവിന്റെ നിസ്സഹായ അവസ്ഥ കണ്ട് ലത പോലീസിനോട് തിരിച്ചുപോകാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതിനുശേഷം ലത അവളുടെ അടുത്ത് പോയിരുന്നു. അവളുടെ അവസ്ഥ കണ്ടിട്ട് എന്നോ തന്നെ വിട്ടുപോയ കണ്ണുനീർ ലതയിൽ നിന്ന് ഒന്ന് ഇറ്റി. ലത പതിയെ ആ കുട്ടിയുടെ തലയിൽ ഒന്നു തലോടി. അവൾ നന്നേ പേടിച്ചിട്ടുണ്ട്. മോളുടെ പേരെന്താ? പതിയെ ലത ചോദിച്ചു. മറുപടി കിട്ടിയില്ല. ലത ആ ചോദ്യം പിന്നെയും ആവർത്തിച്ചു. അവൾ പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു, “മിഴി”.

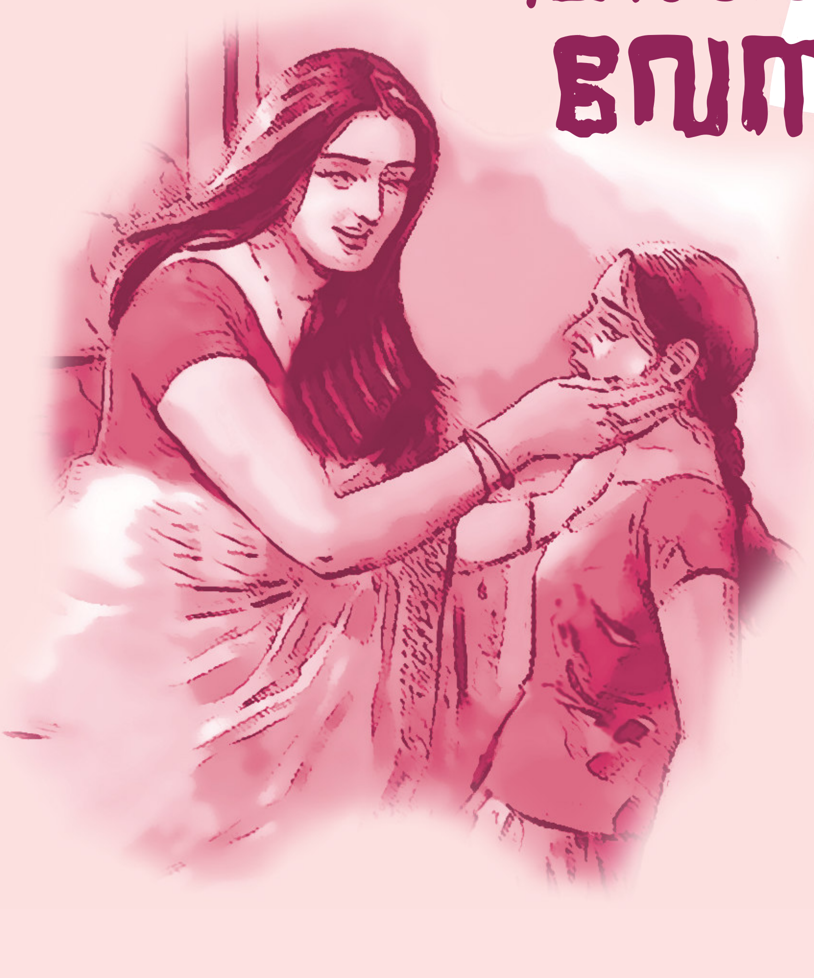

ലത ഒന്നു ഞെട്ടി. ഒരിക്കൽ തന്റെ ഉദരത്തിൽ മൊട്ടിട്ട പൊന്നോമനയ്ക്ക് കരുതിവെച്ചിരുന്ന പേര്. ലതയുടെ കണ്ണുനീർ ചാലിട്ട് ഒഴുകാൻ തുടങ്ങി. ഒരാഴ്ച പെട്ടെന്ന് നീങ്ങി. ലത മിഴിയെ സ്വന്തം മോളെ പോലെ നോക്കി. മിഴിക്കും ലത ഒഴികെ ബാക്കിയുള്ളവരെ ഭയമായിരുന്നു. മിഴി തന്റെ ജീവിതം അവളുടെ ഡോക്ടർ അമ്മയുടെ മുന്നിൽ തുറന്നുകാട്ടിയിരുന്നു. ജനിച്ചപ്പോൾ അമ്മയെ നഷ്ടപ്പെട്ട അവൾക്ക് അച്ഛനായിരുന്നു ലോകം. പിന്നീട് നാട്ടുകാരുടെയും വീട്ടുകാരുടെയും നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി

അച്ഛൻ അവൾക്ക് രണ്ടാനമ്മയെ കൊണ്ടുകൊടുത്തു. അവൾ കോളേജിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ അച്ഛനെയും നഷ്ടപ്പെട്ടു. പിന്നെ അവൾ ചിരിച്ചിട്ടില്ല. സന്തോഷിച്ചിട്ടില്ല. ഒടുവിൽ രണ്ടാനമ്മ അവളുടെ കല്യാണം ഉറപ്പിച്ചു. മറ്റൊരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ കച്ചവടം ഉറപ്പിച്ചു. അയാളുടെ കൂടെ നിർബന്ധിച്ച് പറഞ്ഞയച്ചതാണ് അവളെ. അയാൾ അന്ന് തന്റെ കൂട്ടുകാരുടെ മുന്നിൽ ഒരു കാഴ്ചവസ്തു ആക്കാനായിരുന്നു കൊണ്ടുപോകുന്നതെന്ന് അവൾ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതുവഴി പോയ ആംബുലൻസിന്റെ സൈറൺ പോലീസിന്റേതാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ചാണ് അവളെ അവർ അന്ന് അവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോയത്. ലത ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം എടുത്തു. ഇന്നത്തെ സുപ്രഭാതത്തിൽ ലത തന്റെ വളർത്തുമകനായ കാശിയോട് സംസാരിച്ചു.

ലത: "മോനെ കാശി, നിന്നെ എനിക്കറിയാം. അവൾ പാവമാണ് നീ അവളെ നന്നായി നോക്കണം."

കാശി: "അമ്മയ്ക്ക് ഈ കാശിനാഥൻ തരുന്ന വാക്കാണ്. അവളെ ഞാൻ പൊന്നുപോലെ നോക്കും."

ലത തന്റെ സ്വന്തം മോനെപോലെ കാണുന്ന കാശിനാഥനെ ലതയ്ക്ക് വിശ്വാസമായിരുന്നു. ലത കാശിക്ക് ഒരു ചെറിയ പെട്ടിയും പുസ്തകവും കൊടുത്തു. ലത: "ആമിയുടെതാണ്. അവൾ എനിക്ക് പോലും വായിക്കാൻ തന്നിട്ടില്ല. പക്ഷേ നീ ഇത് വായിക്കണം."

കാശി അവരെ നോക്കി ഒരു ചെറുപുഞ്ചിരി സമ്മാനിച്ച് അവിടുന്ന് പോയി. ഞാൻ ചെയ്യുന്നത് ശരിയാണെന്ന് ലതയ്ക്ക് തോന്നി.

ആശുപത്രിയിൽവെച്ച് പരിചയപ്പെട്ടതാണ് കാശിയെ. കാശിനാഥൻ ഐ.പി.എസ്. പൊതുവെ ദേഷ്യക്കാരനാണ് പക്ഷേ ഒരിക്കൽ കുത്തേറ്റ കാശിയെ രക്ഷിച്ചത് അവന്റെ ലതാമ്മയാണ്. അനാഥനായ കാശിക്ക് ലത സ്വന്തം അമ്മ തന്നെയായിരുന്നു.

രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം മിഴിയെ ലത തന്റെ വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു. അവളുടെ കാര്യം പറഞ്ഞു. അവളെ ഉപദ്രവിച്ചവരെ പിടിക്കാൻ കഴിയാണ് സഹായിച്ചത്. ആദ്യത്തെ മിഴിക്ക് രാഷ്ട്രീയ പേടിയായിരുന്നു. പിന്നീട് അത് മാറി. ഇപ്പോൾ മിഴി അവളുടെ ഡോക്ടർ അമ്മയുടെ കൂടെ കൂടിയിട്ട് നാലുവർഷം പിന്നിട്ടു. അവൾ അവളുടെ മുടങ്ങിയ പഠിത്തവും പൂർത്തിയാക്കി. ഇപ്പോൾ മിഴി പഴയ മിഴിയല്ല. ആൾക്ക് കുറച്ചു കുറുമ്പും കൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഒന്നോ രണ്ടോ വാക്കു മാത്രം സംസാരിച്ചിരുന്ന കാശിയും ഇപ്പോൾ കണ്ടാൽ അടിയാണ്. അതിനിടയ്ക്ക് എപ്പോഴാണ് കാശിക്ക് വലിയ ഇഷ്ടമായത്. അത് അവൻ ആദ്യം ലതയോടാണ് പറഞ്ഞത്. പിന്നീട് ലതയിൽനിന്ന് അവളുടെ ജീവിതം കേട്ടപ്പോൾ ഇഷ്ടം കൂടിയിട്ടേയുള്ളൂ. കാശി തന്റെ വീട്ടിലെത്തി മിഴിയുടെ ഡയറി വായിച്ചുനോക്കി. ആ പെൺകുട്ടി അനുഭവിച്ചത് മുഴുവനും അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവന് കൊച്ചുപെട്ടി തുറന്നുനോക്കി.

അവന്റെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു. പിറ്റേ ദിവസം. മിഴി: "അമ്മേ...., എന്റെ പുസ്തകവും കുഞ്ഞുപെട്ടിയും കണ്ടോ?". മിഴി കാറിപ്പൊളിക്കുകയാണ്. ലത: "അവിടെയെവിടെയെങ്കിലും കാണും കുട്ടി" കള്ളത്തരം മറച്ചുപിടിച്ച ലത പറഞ്ഞു. മിഴി പിന്നെയും എന്തൊക്കെയോ പറയുന്നുണ്ട്. "എന്താടി മിഴി ഇങ്ങനെഒച്ചയിടുന്നേ" കാശി മുറിയിലേക്ക് കയറിക്കൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

പിന്നെ ഒരു ഓട്ടം ആയിരുന്നു. രണ്ടിന്റെയും ഓട്ടം നിന്നത് പൂന്തോട്ടത്തിൽ ആയിരുന്നു. മിഴി വാശിപിടിച്ചു. കാശി ഒരു വലിയ പെട്ടിയും എടുത്ത് അവൾക്ക് കൊടുത്തു. എന്തോ പറയാൻ തുടങ്ങിയ മിഴി അതിലെ കിലുക്കം കേട്ട് നിശബ്ദയായി. അവൾ അത് തുറന്നുനോക്കി. ഒരു ചിലങ്കയാണ്. അവൾ സന്തോഷംകൊണ്ട് കാശിയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. "ഈ സ്വപ്നത്തിന് എന്നെയും കൂടെ കൂട്ടുമോ?" അവൻ ചോദിച്ചു. അവൾ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ചിരിച്ചു തലയാട്ടി. കാർമേഘം മൂടിക്കിടന്ന അവളുടെ മനസ്സിലേക്ക് പുതുവേനൽ പടർന്നു. അവരെ നോക്കി സന്തോഷത്തോടെ നീർമുത്തു പൊഴിച്ച് ലതയും. വേനലിൽ പൂത്ത പൂക്കൾ ആ അമ്മയുടെയും മക്കളുടെയും സ്നേഹത്തിന് സാക്ഷിയായി സുഗന്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

खुशी: जीवन के रंग

खुशी जीवन का सबसे महत्वपूर्ण पहलू है। यह हमारे जीवन को अर्थ और उद्देश्य प्रदान करती है। खुशी एक ऐसी भावना है जो हमें जीवन की सच्ची खूबसूरती को अनुमती देती है।

खुशी के स्त्रोत विभिन्न हो सकते हैं। कुछ लोगों को खुशी अपने परिवार और दोस्तों के साथ समय बिताने से मिलती है, जब कि अन्य लोगों को खुशी अपने शौक और रुचियों को पूरा करने से मिलती है।

खुशी के लिए हमें अपने जीवन मे सकारात्मकता और आशीर्वाद को अपनाना चाहिए। हमे अपने जीवन की छोटी-छोटी खुशियों को पहचानना और उनका आनन्द लेना चाहिए।

खुशी एक व्यक्तिगन एक व्यक्तिगन अनुभव है, और यह हमारे जीवन को समृद्ध और अर्थपूर्ण बनाती है।

Isha Hilal
VI-C

ईमानदार

ईमानदार व्यक्ति अपने जीवन मे तरक्की पाते हैं और दूसरों को ईमानदार बनने के लिए प्रोत्साहित करते हैं। इमानदारी से न सिर्फ किसी का भरोसा जीता जा सकता है, बल्कि किसी भी रिश्ते को मजबूत और आत्मनिर्भर बना सकते हैं।

Mekhna. S
IX

दोस्ती- एक रिश्ता अपनापन का

मनों का मिलन है दोस्ती। इसे किसी भी ताकत से नष्ट नहीं किया जा सकता ह। एक मजबूत बंधन है।

मेरी जीवन मे मेरी पास भी एक ऐसा मजबूत बंधन था, जिससे मैं एक अच्छी इंसान बनी। यह एक अटूट बंधन है, इसने मुझे आज तक अपना रास्ता, लक्ष्य और सफलता खोजने में मदद मिली। हम दोनों एक दूसरे को पढ़ाते थे। भले ही हम दोंनों एक दूसरे को अच्छी तरह से जानते थे। जिस स्कूल मे हम पढ़ रहे थे, उस वजह से हम दोंनों को मिलने का मौका मिला था। वहाँ से जो शिक्षा मिली थी, उससे हमे अपनी दोस्ती बनाये रखने मे मदद मिली। इसलिए स्कूल ही इस अटूट बंधन की गली है।

Archana. M
VIII-A

Agneya Sreemod. A.P
IV-B

प्यारी तितली

तितली तितली तितली,
प्यारी प्यारी तितली
काली पीली तितली,
उड़ती भिरति तितली
मधु पीने आई
मेरी प्यारी तितली

अटूट बंधन

Chinmayi Varma. N.K
VII-C

दोस्ती एक ऐसा रिश्ता है जो हमारे जीवन को सार्थक और आनंदमय बनाता है। दोस्ती की सबसे बड़ी खूबसूरती यह है कि यह किसी भी प्रकार की की भेद भाव नहीं मानती। दोस्ती हमें जीवन के हर मोड़ पर साथ देती है। दोस्ती के फायद अनगिनत है थ्लेकिन दोस्तो को बनाये रखने के लिए हमे प्रयास करना होती है। आज के समय मे दोस्ती का महत्त्व और भी बढ़ गया है। हमारे जीवन मे इतनी व्यस्तता है कि हम अपने परिवार और दोस्तों के साथ समय नहीं बिता पाते। लेकिन दोस्ती को मजबूत बनाने के लिए हमे समय निकालना होता ह।

अंत में दोस्ती जीवन का एक अनमोल खजाना है। यह हमें खुशी देती है, और हमें जीवन के हर पल को जीने की ताकत देती हैं।

सच्ची मित्र

मित्र वही सच्ची है,
जो बुरी वक्त काम आए।
सच्ची मित्र है वही,
जो सदा सत्य का मार्ग दिखाए।
अंधेरे हुई जीवन में
रोशनी चलाने वाली मित्र है सच्ची
मित्र वही सच्ची है
जो निराश को दूर भगाय।

Shan Mohammed
VII-B

गुब्बारे के रंग

एक गुब्बारे मे कई रंग होते हैं। हमारे जीवन के विभिन्न चरणों को इन रंगों के माध्यम से व्यक्त किया जा सकते है। जैसे अब मेरे जीवन मे अधिक खुशी होने के कारण एक पीला गुब्बारे के जैसे हैं। हमारे जीवन के अंत तक हम कई रंगों को अनुभव करेंगे। क्यों कि जीवन उतार- चढ़ाव से भरा हुआ है। कुछ दिन ज्वलंत और रोमांचक होते हैं तो कुछ मौन और चिंतन शील होते हैं। गुब्बारे के तरह जीवन क्षण में फूटा भी जा सकता है। अतः जीवन तो क्षणभंगुर है।

Arjun. A
VIII-B

सर्दी आई

वर्षा बीती, सर्दी आई,
लाओ कंबल और रजाई।
स्वेटर की भी बारी आई,
गरम चाय सबका मन भाई।
गरम खाने, खाने को पाई
पानी गरम नहाने को पाई
खूब सुहानी लगती धूप,
सूरज का है बदला रूपा।
हो गया है लापता....
हमारा सूरज...।

Hrithika
V-A

जीवन के रंग

Fain Jo Babu
XI

जीवन के रंग है बिखरे, हर पल की एक कहानी,
सूरज की किरणें सुनहरी, चाँद की चाँदनी रानी,
हर रंग मे छिपा है जादू, हर रंग मे है खुशी,
हर दिन नई उम्मीदें लाए, हर रात मे हो सखी।
आसमान का नीलारंग, मन मे लाता शांति,
हर रंग की बात निराली है जीवन की अपनी संजीवनी।

भिन्न- भिन्न लोग बनते, जीवन के रंगीन पैमाने,
किसी की हंसी मे छिपा, किसी की आँखों मे सवाने।
दोस्ती की हसीन रंगत, प्रेम का हो उजाला,
हर दिल मे बसी उम्मीद, जैसे बहारों का माला,
कभी मुस्कान से छू लो, किसी का उदास चेहरा,।
तो रंग बि रंगे पल बन जाएं, जीवन मे आये नया पहरा।

हम भी बन सकते हैं रंग, किसी के जीवन मे प्यारे,
एक छोटा सा शब्द, एक मीठे से सहारे।
साकारात्मकता की आभा, छू ले जब किसी को,
तब जीवन के रंगों मे, हो जाए एक नया जोश।
संग मे बांटे खुशी, दुःख मे बने साथी,
इसी तरह फैलाएं हम, प्यार के रंगों की लतीफ।

जीवन को रंगीन बनाये, रंगीन बनाये, छोटे छोटे ख्वाबों से,
संगीत, कला, और प्रेम, भरे हर साज़ो से,
प्रकृति की खूबसूर मे, मिलाए हम हर रंग,
हर दिन की शुरूआत करें, उम्मीदों के संग।
साकारात्मक सोच से भरें, मन का हर एक कोना,
जीवन के रंगों से सजाये, हर पल का ये जाना।

Mayukha Binoy
VII-B

मन में रंग

यू तो हर रंग अपने लिए कुछ कहता है,
पर काला या सफेद कुछ न कहकर भी
बहुत कुछ कहा जाता है।
यहाँ और रंग भी है
जो अपनी दुनिया बनाते हैं,
इन्हें समझने का एक अलग ही मज़ा है।।

मन मे रंग नहीं है तो जीवन में भी रंग नहीं होता है।
मन को जो रंग दिया जायेगा, वो
जीवन में भी उतर आयेगा।
जीवन के रंग बहुत सुंदर है,
इसे महसूस करने में
कभी असफल न हो।।

जिंदगी

जिंदगी को कहा जाता है कि कई रंगों से भरी है। रंग कुछ और नहीं, जीवन के कई पक्षों को दर्शाता है। जिंदगी को कई विशेषणों से नवाजा ज्ञाता है जैसे मुश्किल भरी, खूबसूरत भरी। ये इस बात पर निर्भर करता है कि अलग अलग लोग इसे किस तरह समझते हैं। हम सभी का जन्म कुछ स्वभाविक प्रवृतियों के साथ हुआ है। स करात्मक या नकारात्मक। जो हमारी सोच के हिसाब से हम किस तरह अपनी जीत का जशन मनाते हैं या अपनी हार का शोक। दो लोग एक रेस की हार को दो अलग- अलग तरीकों से ले सकते हैं। हो सकता है कि एक अपने आप को कमज़ोर समझकर अपने आप को बेहतर न बनाने प्रण ले तो दूसरा अपनी किस्मत को दोष देता है। यह दो व्यक्तियों के व्यवहारिक नमूने को दर्शाता है। पर समझाने कि बात यह है कि जो हम उम्मीद करते है, ज़रूरी नहीं की वही हो। इसलिए हमारी सोच हमारे अनुभव के साथ बदलती है। जितने ज्यादा हम अनुभव लेते है, जीवन के उतने ही रंगों से भरा होता है।

Mohammed Affan
IX-A